

பூணமே ஜெயம்.

மகா மகத்துவந் தங்஑ிய

அகத்தியர்
புலத்தியருக் குபதேசித்த,
தற்க சாஸ்திரம்.

324

மதுரை வித்துவான்

த. குப்புசாமி நாயுடு, அவர்களால்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

மதுரை புதுமண்டபம் புத்தகஷாப்,

இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் சன்

குரு. இராமசாமிக் கோன்

அவர்களாற்றமது

மதுரை வடக்குமாகியிதி குருசாமிக்கோனார் தெரு

புரீராமச்சந்திர லீலாசம் அச்சியந்திராலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

(முதலாவது பதிப்பு.)

இதன் விலை)

1936

(ரூ 0-14-0

ரிஜிஸ்டர் காப்பிடைட்.

கடவுள் துணை.

ரிஜிஸ்தர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான அச்சுக்கூடத் ததிபர்களுக்கும் புத்தக வியாபாரிகளுக்கும் இன்னுமற்று முள்ளவர்களுக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில்:-

இந்த அகத்தியர் தற்க சாஸ்திர மென்னுமிப் புத்தகம் ஓலை யேட்டுச் சுவடியி லிருந்ததைப் போதுமான திரவியச் செலவு செய்து அச்சிட்டு என்னால் கெவர்மெண்ட்சட்டப்படி ரிஜிஸ்தர் செய்திருப்பதால் இச்சாஸ்திரத்தைப் பிறர் எவ்விதத்திலும் அச்சிடக் கூடா தென்பதை இதன் மூலம் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

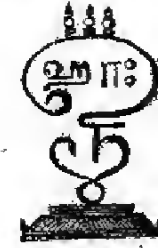
இப்படிக்கு

குரு. இராமசாமிக்கோன்,

புத்தகஷாப் புதுமண்டபம் மதுரை.



பூரணமே ஜெயம்.



சித்தர்கள் பரிபாஷை விளக்க மென்னும் அகத்தியர் புலத்தியருக் குபதேசித்த தற்க சாஸ்திரம்.

காப்பு.

தேனென்ற மொழியுடையாள் பாதம்போற்றி
தெளிவான மூலகுரு பாதம்போற்றி
தானென்று சொன்னதொரு குருவைப்போற்றி
தரணிமுத லீராறு சரையம்போற்றி
பானென்ற பஞ்சகர்த்தாள் பாதம்போற்றி
பண்பான பதினெண்பேர் பாதம்போற்றி
மானென்ற வல்லபையாள் பாதம்போற்றி
மயங்காமற் சொல்லுகிறேன் மகிழ்ந்துகேளே.

மகிழுதற்கு விந்நுலை மகிழவேணும்
மற்றொன்றைப் போலேயல்ல விந்நுல்தான்
மகிழ்ந்தவற்குத் தாய்பதத்தைப் போற்றிசெய்து
மகாதற்கம் முன்னுறும் முனெட்டுத்தான்
மகிழ்வதற்கு ஆராய்ந்து சொன்னேன் யானுப
அம்பலத்தி லாடுகிற அய்யர்தாமும்
மகிழ்வதற்காய் யெந்தனுக்குச் சொன்னாரப்பா
மக்களுக்காய்ச் சொல்லுகிறேன் தற்கம்பாரே.

பார்க்கையிலே பழம்பொருளைப் பார்க்கவேணும்
 பதியிருந்து மூலத்தைக் காணவேணும்
 ஆர்க்குமே அடிதொழுது வணங்கவேணும்
 ஐந்தெழுத்தின் குறிப்புதனை யறியவேணும்
 ஏற்கவே யிந்நூலைப் புகழவேணும்
 யெதுத்தொன்று மெண்ணும லிருக்கவேண்டும்
 மார்க்கமுட னின்னூல்வைத் திருந்தோர்பாதம்
 மைந்தனை தொழுதிறைஞ்சி வாங்குவாங்கே.

வாங்கவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 வழிமறித்துப் பொருள்பறிக்கும் சண்டாளர்க்கு
 பாங்கான வார்த்தைகளைச் சொல்லவேண்டாம் [ம்
 பழிபாவம் வந்துவிடுஞ் சொன்னேனப்பா
 நீங்காமல் பெருவழியே நடக்கவேணும்
 நிலையில்லாக் காரியத்தை மறக்கவேணும்
 ஆங்காரத் தனைமறந்து யெந்நூல்பார்த்தால்
 அப்பவல்லோ அறிவுகுரு வாகுந்தானே. (4)

தானவனுப் நின்றகுரு தன்னைப்போற்றி
 தற்கமிட்டுச் சாமிபதம் பணிந்துகொண்டு
 கோனவனுப் நின்றபரா பரத்தின்பேரும்
 கொடுமுடி முப்பத்திலுண்டுத் தேவர்பேரும்
 நானவனுப் நின்றகுரு நாதன்பேரும்
 நன்மைசெயுஞ் சீஷருட பேருஞ்சொல்லும்
 தேனான மொழியுடையான் பூசைசொல்லும்
 தேசத்தோர் செய்யுந்தர்மஞ் செப்புலீரே. (5)

செப்புதற்கு யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 சேகசாலக் கூத்தான வாழ்க்கைப்பேரும்
 அப்புதற்கு உரைசொல்லும் மார்க்கஞ்சொல்லும்
 அந்தந்தச் சாதிகுலம் வகுத்துச்சொல்லும்
 மப்பொருதி நின்றதொரு தனுவின்பேரும்
 மாங்கள்மலை கெவிகள்பல சேவன்பேரும்
 அப்புரத்துக் கப்பால்நின்ற ததுவுஞ்சொல்லும்
 அகியோ டந்தவரை சொல்லுவீரே. (6)

சொல்வதற்கு யென்குருவே சாமிநாதா
 தொல்புவியில் சோசியங்கள் பார்ப்பதென்னு
 வெல்வதற்கு வேதமென்று சொல்வதென்னு
 வேதனங்கே குடியிருந்த விபரஞ்சொல்லும்
 அல்லுதற்கு அச்சதனும் பிறந்ததெங்கே
 ஆயிரத்தெட்டண்டமுத லானதெங்கே
 கல்லுதற்குக் கார்க்கை மானதெங்கே
 கண்களிக்க யெந்தனுக்குக் காட்டுவீரே. (7)

காட்டுதற்கு யின்னமொன்று சொல்லக்கேளும்
 கதிர்மதியும் யாகுமுத லானபேரும்
 பூட்டுதற்குத் திறவுகோல் தந்தாப்போல
 பூமலர்கள் பூத்தவகை புகலவேணும்
 நாட்டுதற்கு யென்குருவே நடக்கைசொல்லும்
 நற்புருடன் பெண்டரின் வாழ்க்கைசொல்லும்
 கூட்டுதற்கு ருருமொழியின் பேரைச்சொல்லும்
 கூசாமல் நானடியேன் தொழுதேனய்யா. (8)

தொழுவதற்கு யின்னமொன்று சொல்லவேணும்
 தோகையிலானதொரு விபரஞ்சொல்லும்
 புகலுதற்குப் பூமியைந்து மானவாரும்
 பூதலத்தில் மலரைந்து மானவாரும்
 நவிலுதற்குக் கனிவர்க்க மானவாரும்
 நால்சாதி ஆண்பெண்பதி னெட்டின்பேரும்
 பழுதறவே யெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 பராபரத்தி னடிதொழுது பணிந்தேனய்யா. (9)

அய்யனே யென்குருவே சாமிநாதா
 அந்தரத்தில் மச்சங்கள் வந்ததேது
 கய்யாறு ரெண்டுசிர மாறேனுக்குக்
 கலியாண மானவகை விபரஞ்சொல்லும்
 பய்யரவத் தனையுணர்ந்த யீசனாரும்
 பதியுந்த மார்த்தமதைப் பகரவேணும்
 மெய்யாக யெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 யென்குருவே தேசிகனை ஐயாஐயா. (10)

குருவிருந்த ஆசனத்தின் பேரைச்சொல்லும்
கடசாமல் நாற்காலின் விபரஞ்சொல்லும்
மருவியர்ந்த புலித்தோலின் பெயரைச்சொல்லும்
மான ஆசனத்தின் பேரைச்சொல்லும்
பருவமுடன் பதினெண்சாதி தொழிலைச்சொல்லும்
பாருலகின் நடத்தையெலாம் பகுந்துசொல்லும்
அறிவில்லா நானடியேன் கேட்கவந்தேன்
அருள்செய்ய வேணுமையா சாமிநாதா. (11)

வேணுமென்று கேட்கவந்த சுந்தரமே அய்யா
வேலவனு ரெந்தனுக்கு விளம்பினார்காண்
வேணுமென்று சாங்காலம் தனையறிந்து
வேதாந்தப் பெருவெளியைக் காணவேணும்
காணுதற்கு யென்குருவைக் காணவேணும்
கலந்துநின்ற கோனவனே தேவனப்பா
பூணுதற்குக் குருவினுட பேரைக்கேளு
புகழ்சொன்ன தெய்வமடா புகழ்த்துபாரே(12)

பாரே நீ உலகத்திற் சீஷர்தானும்
பாத்தினுட பிள்ளையடா பகர்ந்துபாரு
காரே நீ குருபதத்தைச் சுந்தரமேலுயா
கருத்திலே தோணுமடா கண்டுபாரு
பேரே நீ மறந்தாக்கால் பூசையில்லை
பேச்சென்ற மார்க்கமடா பூசையாச்சு
சேரே நீ ஒருவருடன் சொல்லவேண்டாம்
செகசால் மர்மமென்று சொல்லுவாரே. (13)

சொல்லுதற்குப் பலவிதங்கள் சொல்லுவார்கள்
தோகையரைச் சேர்வதெல்லாங் கருமம்பா
வெல்வதற்கு வேதாந்தம் விள்ளவேணும்
வேதனுட வாழ்க்கையடா விருமபிப்பாரு
நல்லுதற்கு நின்றதொரு மார்க்கங்கேளு
நலம்பெற்ற மார்க்கமடா நயந்துபாரு
கல்லுதற்கு கபடம்வைத் தவனேகள்ள்ளன்
கசுமாலம் மட்டையடா கடையன்தானே. (14)

கடையனப்பா கசுமால மட்டிமாண்பர்
கண்கெட்ட மூதேவி கழுதையாகும்
மடையனவன் பொருள்கேட்டுத் தற்கம்செய்வான்
மாண்பரவர் தன்குணத்தால் நாகில்வீழ்வார்
இடையனென்றால் குணங்குறியி லிடையனப்பா
யில்லாட்டா விடையனென்ற நாமமேது
தடையில்லா வார்த்தையினால் பசப்புகின்ற
சகசண்டி மாண்பாக்காத தள்ளுதள்ளே. (15)

தள்ளுதற்கு விபரமினிச் சொல்லக்கேளு
தருதலையோ டிணங்காதே தாயைப்போற்று
நில்லுதற்கு நிலைச்சார்பு கண்டாலப்பா
நிச்சயமாஞ் சாதிசுவல் காணலாகும்
சொல்லுதற்குத் தூலமடா அஞ்சுமாச்சு
சொற்பெரிய சீவசெந்து யிதுக்குள்ளாச்சு
கல்லுதற்கு மப்பால்நின் நெழுத்துமாச்சு
காசினியியோ தான்பிழைக்கப் பிழைப்புமாச்சே.

பிழைப்பதற்கு வேதமடா நாலெழுத்து
பேசுதற்கு விபரம்பா பேணிப்பாரு
கலப்பதற்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தமால்தான்
கன்னியிடம் பிறந்தான்காண் கண்போரு
மலப்பதற்கு மாலாகப் பிறந்தாளாத்தான்
மங்கையடா பேரிளம்பெண் பருவமானாள்
தலைப்பொரியே ஆயிரத்தெட் டண்டமாச்சு
தலைவனென்ற நவக்கிரகம் விபரங்கேளே. (17)

விபரமென்ன அஞ்சுடனே மூணுங்கூடி
விதமான ரெண்டதுவு மதனிற்கூடில்
அகரமென்ற அஞ்செழுத்து அஞ்சுங்கூடி
ஆதியாய் நின்றதுதடா அறிவுள்ளோனே
மகரமென்ற ராசிமுதற் பன்னிரெண்டும்
மார்க்கமடா அவரிருக்கும் வீடதப்பா
நிகரமென்ற கோபுரத்தில் வைத்தாப்போலே
சீஷருக்காய்ச் சொல்லிவிட்டே னீந்ததுவே. (18)

யித்தநூல் வைத்திருந்தோர் பாதந்தன்னை
 யியல்பாகத் தொழுதிறைஞ்சி வாங்கவே னும்
 கந்தனுட பூசையிலே கலக்கவே னும்
 கருத்திலே தியானம்வைத்துக் கருதவே னும்
 யெந்தனுட நூல்தனைப் படிக்கவே னும்
 யேதேது கேட்டாலுங் கொடுக்கவே னும்
 சொந்தமுடன் பூசித்த சுந்தரமேஅய்யா
 சொல்வதற் கின்னமுண்டோ சொல்லுசொல்லே.

சொல்லுதற்கு யின்னமுண்டோ சொல்லக்கேளு
 தொல்புவியில் ஞானமென்றால் மார்க்கமாச்சு
 வெல்வதற்கு வசியமடா கலைமானுகும்
 வேதாந்த மென்பதுவுங் கலைகளாகும்
 கல்வதற்குக் கல்வியடா ஞானமார்க்கம்
 கலந்தேற வழிசொல்வேன் கேளுகேளு
 பல்லுறவாய் நின்றதொரு பயல்கள்தனைப்
 பலநாளும் நம்பாதே பாழில்வீழ்வாய். (20)

பாழான மாய்கைதனைத் தள்ளவே னும்
 படுகுழியில் வீழாம லிருக்கவே னும்
 கோளான ஐம்புலனைக் காணவே னும்
 கொடியசிவ யோகியென்று திரியவே னும்
 நாளான நாளறிந்து நடக்கவே னும்
 நல்லசிவ பூஜையிலே நிற்கவே னும்
 காலான காலறிந்தா லவனே சித்தன்
 கசுமாலர்க் கென் னுலைக் காட்டொண்ணாதே.

கூட்டாதே யென்றுரைத்த குருவே அய்யா
 காசினியிற் கம்பாளற் கருத்தைச்சொல்லும்
 வெட்டாத மேழிதன் பேரைச்சொல்லும்
 வேளாளர் வந்தவகை விபரஞ்சொல்லும்
 நாட்டாத சாலியன்றன் நடக்கைசொல்லும்
 நலமான பாவுடைய பேரைச்சொல்லும்
 தேட்டாத தேட்டெல்லா மிதுக்குள்சொல்லும்
 செகத்குரு வானவகை செப்புவீரே. (22)

செப்பதற்கு வேளாளன் பூம்பாலன்
 செகதலத்தோர் போற்றுகின்ற தெய்வமாசான்
 ஒப்புதற்குக் காராள னவனையாச்சு
 ஒண்டொடிக்குப் பிள்ளையவன் உகந்துபாரு
 மெப்புதற்கு அவன்பிள்ளை கம்பியனையாரும்
 மேதினியி லேந்தெழுத்தும் கலப்பையாச்சு
 தப்புதற்குச் சால்யரே வண்ணாராச்சு
 தையலர்க் கெல்லோரும் பரத்தைமாரே. (23)

பாருமென்று சொல்லிவந்த குருவே அய்யா
 பார்தனிலே தேவஸ்தல மானவாரும்
 பேருடனே பிரபலமா பெனக்குச் சொல்லும்
 பேச்சறிந்த பரத்தையர்கள் வந்தவாரும்
 காருடனே காளையுமே வந்தவாரும்
 கைக்கோள ரவர்கள் கலை நெய்தவாரும்
 சீருடனே யெந்தனுக்குச் செப்பவே னும்
 சிவதவமே யென்குருவே சாமிநாதா. (24)

தானென்ற தெய்வதலஞ் சொல்லக்கேளு தக்கனுட
 யாகத்திற் பிறந்தாளாத்தான், மாணென்ற விழியுடைய
 சிறுபெண்ணுத்தான் மாரியென்றே அவனிடத்தில்
 வந்தாளாப்பா, ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் பிறந்
 தாளாத்தான் அஞ்சுபஞ்ச பூதமடா ஆலையமேயாச்சு,
 தேனென்ற மொழிபரத்தை பரத்திலின்று திருஷ்
 டிப்பி லேபிறந்த புலைச்சியாகும், கோனென்ற கோபா
 லன் ரிஷபமாச்சு கொம்பிலெழுங் கணுவல்லே
 ருத்திரனாச்சே. (25)

காருநீ ருருபதத்தைக் கருணையாக
 கைக்கோள னென்றாக்கால் கார்மேகமாச்சு
 பாருநீ யின்னமொன்று பகரக்கேளு
 பாமசிவ மெந்தனுக்குப் பகர்ந்தவார்த்தை
 பேருநீ ஆசனத்தின் பேரைக்கேளு
 பிறந்தமகா மேருவென்று பேருமாச்சு
 மாமேரு குருவிருந்த பீடமப்பா
 மாசற்ற சுந்தரமே மகிழ்ந்துகாணே. (26)

சுந்தரமே யென்குருவே சாமிநாதா
 சூதான பஞ்சகர்த்தா ளிருந்தவீட்டில்
 அந்திரத்தே மணியசைக்கும் ஸ்தம்பப்பேரும்
 ஓரிகாலி லசைவுபூ பாலர்பேரும்
 மந்திரத்தாற் சலந்திரட்டுங் கலசப்பேரும்
 மணிச்சங்கு நிரையோசை யெனக்குச்சொல்லும்
 தந்திரத்தால் நீரையள்ளியிறைப்பதென்ன
 தற்கமிட்டு நானடியேன் கேட்கவந்தேன். (27)

வந்தென்னைக் கேட்கவந்த சுந்தரமே அய்யா
 வாசல்புன்னே நின்றதுவு மாயனாகும்
 அத்தமுடன் வேதமடா அறிவதாச்சு
 ஆத்து நின்ற கணைசனப்பா யினையோனாச்சு
 மைந்தரவ ரிருவருமே காத்தபின்பு
 மார்க்கமுடன் சலமெடுக்குங் குடத்தைக்கேளு
 அந்தரத்தே அமுதம்வைத்த கலசமாச்சு
 அம்மையெனும் பார்பதியா ளதுவுமாச்சே. (28)

அதுவென்ன ஆரணிந்தோ ரெனக்குச்சொன்னார்
 அங்கேநீ ரிறைத்ததுவுஞ் சக்காமேயாச்சு
 மதுவென்ற தேனையுண்டு மயங்கிடாதே
 மசுடென்ற பாதமதை மனதில்வைத்து
 யிதுவென்ன யெதுலகில் நினைத்தாலுந்தான்
 யிகபரமுங் கிடையாது நாகில்வீழ்வாய்
 பதியென்ன பதிகிடைக்கச் சொல்லக்கேளு
 பாருலகில் பாதகர்க்குக் காட்டிடாதே (29)

சுட்டவே கானமயில் பேரைக்கேளு
 கற்பத்தோ னென்றுமதைக் கூறலாகும்
 சூட்டவே பூமியஞ்சு பஞ்சபூதம்
 பூவைந்து புலனைந்துஞ் சரிதானப்பா
 நாட்டவே தால்சாதி விபரங்கேளு
 நற்பிரம னாசவசிய சூத்திரனாகும்
 ஆட்டவே நால்ஜாதி நால்வேதமாச்சு
 அரிஅரப் பிரமாதி யவரேயாச்சே. (30)

ஆச்சென்று சொல்லவந்த குருவேசாமி
 அவனிதன்றி தேவர்களை யறிந்துசொல்லும்
 பேச்சென்ற மந்திரங்கள் பிறந்ததெங்கே
 பேயெனென்று பேருலகில் வந்ததேது
 காச்சென்ற தேங்கனியின் பேரைச்சொல்லும்
 கதலியுட பழப்பேரு கணிந்துசொல்லும்
 முச்சென்று மருள்பிடித்துத் திரிவதென்ன
 மூதாக்க னென்பதுக்கு வண்கசொல்லீரே. (31)

முறையென்ன தேவருக்கும் முனிவருக்கும்
 மூச்சென்ற மந்திரமே அதர்வனமாகும்
 கரையென்ன அவர்களிடம் பிறந்ததப்பா
 கலந்தேக வழிகாணு மடையாரப்பா
 திறையென்ன நவக்கிரகம் மருளதாச்சு
 தீர்க்கமுட னிதையறிந்தோ னவனே சித்த
 பறையென்ற பராபரையா ளவர்க்குத் தெய்வம்
 பரிவாகக் கண்டறிந்து பாருபாரே. (32)

பாரேநீ முனிவென்றால் முனிவரல்ல
 பாருலகிற் தாட்சியடா யிறந்துபோனால்
 தேரேநீ தேவமென்று தொழுதாயானால்
 செகதலத்தி லெல்லோருந் தொழுவாரப்பா
 ஆரேநீ உண்டென்று நினைத்தபோது
 அவர்கள்செய்யுந் தொழிலெல்லாம் நடக்கும்பாரு
 வாரேறும் பூமுலையாள் சத்திதானும்
 வந்தவர்க்கு வண்கொடுக்குஞ் சத்தியாச்சே. (33)

சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சுந்தரமே அய்யா
 சராசரங்கள் செய்வதெல்லா மரமேயாச்சு
 பத்தியாய்த் தேன்கனியின் பேரைக்கேளு
 பாருலகிற் தென்னவனே தேங்காயாகும்
 முத்திபெற்ற பெண்ணல்லோ கதலியாச்சு
 மூதுலகில் மதுவல்லோ தேனுமாச்சு
 வெத்திகொண்டு யெழுதுதற்கு விபரங்கேளு
 வேதாந்தத் துரையல்லோ வேதமாச்சு (34)

ஆச்சென்று சொல்லவந்த குருவேசுவாமி
 அவனிதனிற் சாதியீ ரெட்டென்றேதான்
 ஆச்சரிய மெந்தனக்கு விளங்கவேணும்
 மணியுஞ்சே கண்டியுடன் கைமல்லாரி
 பேச்சென்ற தொசெரத்தின் பேரைச்சொல்லும்
 தீபமென்ற கற்பூர தீபஞ்சொல்லும்
 மூச்சென்ற முணுமுணுப்பு பெனக்குச் சொல்லும்
 மேன்மைகுரு தேசிகரே அய்யே அய்யே (35)

தேசிகனே பென்மகனே சுந்தரமே அய்யா
 தேசத்தி லாண்சாதி பெண்பிறந்ததப்பா
 காளினியிற் கர்மமெல்லாம் பெற்றபிர்தன்
 கலைநான்கைச் சாதியாய் வகுத்தவாரும்
 தபசியென்ற வியாசரஸலோ பதினாலாக்கி
 தாரணியிற் பதினெட்டும் பகர்ந்தார்பாரு
 பேசியதோர் மணியினுட விபரங்கேளு
 பேருலகில் மாதவனே மணியுமாச்சு. (36)

மணியோடு சேகண்டி ருத்ரபீடம்
 மானிலத்தி லடக்கைமல் லாரிகேளு
 பணிவதற்கு வேதனங்கே விதித்ததப்பா
 பலராகத் தேவதுந்துமி யிதுவேயப்பா
 கனிவதற் குடக்கையப்பா குறிஞ்சியாச்சு
 கனரிதனிற் பலராகம் சூதமாச்சு
 அணிவதற்குப் பூஷணமா யணிந்தாளாத்தான்
 அவளுடைய கோலமதை யறிந்துபாரே. (37)

அறிந்துபா ரென்றசொன்ன குருவே அய்யா
 அவனிதனில் பலவிருதின் பேரைச்சொல்லும்
 தெரிந்துமே னாடியேன் கேட்பதற்குத்
 தெளிவாக யெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 பரிந்துமே பலபல ஆ யுதத்தின்பேரும்
 பாரளந்த அரிகைச்சக் கரத்தின்பேரும்
 அறிந்துமே யெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 மாசிவ்லா மணியேயென் குருவேசாமி. (38)

சுருவென்று கேட்கவந்த சுந்தரமே அய்யா
 கூருகிறேன் பலவிருதுபேரைக்கேளு, மருவொன்று
 மிவ்வாதா ரெனக்குச்சொன்னார் மானிலத்தில் திவ
 சமென்ற லாதியாச்சு, பருவமென்ற செங்கோலு
 மிதுவேயாச்சு பார்தனிலே பிழ்மமட சுகந்தரமே
 கேளு, கருமமென்ற மோகனமே சத்தியாச்சு தனு
 வதுவே கண்ணனுட உடலுமாச்சு, அருவென்ற
 ஆயுதத்தின் விபரம்பா அப்பனே பூவுலகில்
 அலகையாச்சே. (39)

அலகையென்ற காளியுட பலகோடாலி
 அமர்ந்துநின்ற தோமரமே வன்னியாச்சு
 பலகையென்ற கேடையமே சிவாயமாச்சு
 மதித்துநின்ற கட்டாரி சத்தியாச்சு
 சலகையென்ற வாங்கல்லோ ஒருவனுச்சு
 செச்சாலக் கூத்தல்லோ சிவிகையாச்சு
 அலகையென்ற சூலமப்பா மூவராச்சு
 அவணியீ ரேழுமடா தானேவேணும். (40)

வேணுமடா பதினெட்டு விருதுகேழு
 மேலான சாமரமே கன்னியாச்சு
 தோணுமடா சலவிருது கம்பளிசேயாச்சு
 தொல்புலயிற் பலவிருது பேரைக்கேளு
 காணுமடா சிலையிஞ்ஞ அம்புதானும்
 கண்ணில்லன் பாசமடா கண்டுபாரு
 நானுமடா சொல்லிவிட்டே னுனக்காயப்பா
 நன்மையுடன் பீச்செல்லா மறிந்துகொள்ளே ()

பரிந்துநீ சொல்லவந்த சுந்தரமே அய்யா
 பார்தனிலே வெண்டையமோ சிவமுமாச்சு
 தெரிந்துகொள்ளு சத்தமடா வாயுவாச்சு
 தேசத்தில் விஷ்ணுமய மெல்லாமாச்சு
 அறிந்தவனே செகசால மாடவேணும்
 அம்பலவ ரெந்தனுக்கு அருளிச்செய்தார்
 அறிந்தவனே சிவயோகி யறியவேணும்
 அல்லாட்டால் திரீமுட ரறித்திலானே. (42)

தானென்ற பாதகர்க்குச் சொல்லவேண்டாம்.
தருதலைப் பயல்களைச் சேர்க்கவேண்டாம்
ஊனென்ற மாய்கையிலே சிக்கியாய்வாய்
உற்றநூ லிதைக்காட்ட வேண்டாமப்பா
மானென்ற விழியுடைய சிறுபெண்ணுத்தான்
மர்னிலத்தி விடர்தவிர்க்க வந்தாளப்பா
நானவனைப் பூசைபண்ண நினைந்தபோது
தல்விருது புதினெட்டும் பூண்டாள்பாரே. (43)

பாரப்பா யிவளுடைய ரூபமென்ன
பாதகர்க்குச் சொல்லாதே பண்மாய்க்கேளு
ஆரப்பா யெனைப்போலே சொல்லப்போரார்
ஆச்சரியஞ் சுந்தரமே அறிந்துபாரு
ஏரப்பா யிந்தனால் சிவனுலாகும்.
யேசாதே வாய்மதத்தாற் பேசினேன்யான்
தேரப்பா கண்டுமெனந் தேறவேணும்.
தெளிவதற்கு அறிவுருந் அரகராவே. (44)

அரகரா வென்றதற்குப் பேர்தானென்ன
அவ்வெழுத்தும் உவ்வெழுத்து மானதெங்கே
பரமனை பூசையெங்கே முப்பாலெங்கே
பராபரமாம் பரகேதியும் பரணுமெங்கே
கிரமான சைவமெங்கே யோகமெங்கே
சேர்த்தமதி குறைந்ததெங்கே வளர்ந்ததெங்கே
சரமான சரமெங்கே ஞானமெங்கே
சகலசித்து மறிந்துணர்ந்து சாற்றுவீரே. (45)

சரமான சரமதுவே ஆண்பெண்ணாகும்
சைவமென்றால் மார்க்கமடா சார்ந்துபாரு
அரமான தர்மமே அரகராவாகும்.
அவ்வெழுத்தும் உவ்வெழுத்தும் வின்மண்
பரமான பூசையடா சொல்லக்கேளு [னாகும்
பாருலகில் தேமமென்ற மார்க்கமப்பா
புரமான முப்பாழுஞ் சொல்லக்கேளு
புரிசிவனார் சொன்னபடி நான் சொல்வேனே. (46)

சொன்னபடி சொல்லுகிறே னின்னங்கேளு
சோதிமணி பூரகமே பரகேதியுமாகும்
இன்னபடி யெந்தனக்கு அரனார் சொன்னார்
யினிக்கேளு சுந்தரமே அய்யாநீயும்
கன்னயிக்குக் கள்ளருக்குச் சொல்லவேண்டாம்
காசினியில் நிறைந்தமதி குறைந்தவகைகேளு
வன்னமடா யிடகலையும் பின்கலையுமாச்சு
விபரிதமாய்ச் சொல்வதற்குக் குருவைக்காரே. (47)

காருமென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
காரணமாய் குருவேனான் கண்டுபோற்றி
பூரணமாய் நின்றதுவு மெனக்குச்சொல்லும்
புண்யபீவ மென்றதுக்கு நிறந்தான்னென்ன
பார்தனிலே கவியுரைத்த கவியின்பேரும்
பக்கம் நின்ற சூலகபா லத்தின்பேரும்
ஆரணித்தோன் கையணிந்த உடுக்கைப்பேரும்
அடைவாக யெந்தனக்கு அருள்செய்வீரே. (48)

வீரான உலகத்திற் கோடாகோடி
விதமான மானிடர்க ளனேகம்சொல்வார்
கூரான அஞ்செழுத்தைப் படைத்தயீசன்
கூத்தனல்லால் வேறுமுண்டே கூர்த்துபாரு
தாரான அண்டமெல்லாம் நிறைந்தமூர்த்தி
தயாபானார் திருக்கூத்து ஆடும்போது
பேரான பிரமனுட சிரசிலொன்று
பெவியிறத்த கபாலமடா பேணிப்பாரே (49)

பாரப்பா பூரணத்தின் விபரங்கேளு
பரிவாகச் சுடரெழுத்து துடரெழுத்துமாச்சு
சோரப்பா புண்ணியமே செய்தவமுமாச்சு
செய்குறியில் தவறிவிட்டால் பாவமாச்சு
ஆரப்பா அறிவார்கள் கவியின்பேரும்
ஐந்தெழுத்தில் மூன்றெழுத்தைச் சேர்த்துப்பாரு
பாரப்பா சூலமதை மூலமென்றும்
கைப்பிடியே வேதமென்றும் பாருபாரே (50)

வேதமதைப் படைத்தவனே உடுக்கையாகும்
விதமான தமர்க்கயரை விளம்பக்கேளு
பாதமதைச் சுமந்தவர்க ளெட்டுப்பேரும்
பருத்ததுணை யானுர்க ளப்பாபாரு
பேதமதை விசமெட்டும் கயரதாச்சு
பேசரிய வாணியடா நாவதாச்சு
மாதமதைப்புட்டுகின்ற வளையஞ்சக்கரம்
மகத்தான யிடவாரே லிங்கபீடங்கானே. (51)

காணவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
காசினியிற் குருமவினை போக்கவேணும்
பூணவே வேதாந்தம் பூணவேணும்
புகழ்பெரியோர் தன்பதத்தைப் புகழவேணும்
நாளமில்லாய் பாலிகள்தன் னுறவுவேண்டாம்
நாற்றிசையும் புகழவே பூசைவேணும்
தோனவே குருபதத்தைப் பூசைசெய்து
தொல்புவியில் வினைகள்தனை வெல்லலாமே. (52)

அரண்கையில் பிடித்ததொரு உடுக்கைத்தானும்
அம்மணிடம் வந்ததொரு வகையைச்சொல்லும்
பிரமனுட சித்தொன்று சொன்னேப்பா
பித்தன்கை தனில்வந்த வகையைச்சொல்லும்
கரமதிலே பிடித்ததொரு குலந்தானும்
காலகண்டன் கையில்வந்த விபரஞ்சொல்லும்
மரமான மரப்பாவை விபரஞ்சொல்லும்
மணிச்சிலம்பும் சிலங்கையின்பேர் சொல்லுவீரே.

சொன்னமொழி தவருத சுந்தரமேகேளு
சோதித்துப் பார்த்தாக்கா லெல்லாந்தோ ணும்
கன்னமிடுங் கள்ளருடன் சேரவேண்டாம்
கசுமால் மட்டியுட னெதிர்க்கவேண்டாம்
அன்னமிடு வார்தனக்கு விண்ணம்பண்ணும்
அறிவுகெட்ட மூடருக்குச் சொல்லவேண்டாம்
இன்னமடா மெத்தவுண்டு சொல்லவென்றால்
இறைபவனு மீள்பரியு மொன்றுதானே. (54)

தானென்ற குருபதத்தைக் கார்க்கவேணும்
தான்பூசை செய்துமனற் தேறவேணும்
தேனென்ற பரவெளியிற் தேறவேணும்
தெளிவான தெய்வத்தைக் காணவேணும்
ஆனென்ற அட்சரத்தை யறியவேணும்
அம்பலவர் பதத்தனைக் காணவேணும்
மானென்ற மாய்கைதனை ஒழிக்கவேணும்
மாசில்லாக் குருபதத்தை மகிழ்ந்துகூறே. (55)

கூறவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
குறமகளைக் கைப்பிடித்தோ னெனக்குச்சொன்னார்
மாறவே மணிச்சிலம்பின் பேரைக்கேளு
மாயனுட மாயமடா மகிழ்ந்துகூணு
தேறவே வைத்ததொரு மரப்பாவைதானும்
தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன் சுந்தரமே அய்யா
ஆறவே காணுதற்கு உருவேயாச்சு
ஐவருமே குடியிருந்த பாவைகானே. (56)

காணவே ஐவருமே யிருந்தவீட்டில்
கமலமலர் சாத்துவது மெனக்குச்சொல்லும்
தோணவே தூபமொடு தீபங்காட்டி
தொழுதிறைஞ்சும் வகையதனைச் சொல்லவேணும்
போனபேர் திரும்பிவந்த விபரஞ்சொல்லும்
பொன்மலர்க ளைந்தான விபரஞ்சொல்லும்
காணவே பெந்தனுக்குக் காட்டவேணும்
கருத்தறிய பெந்தனுக்குக் கருதுவீரே. (57)

வீராதி வீரனென்றாற் சொல்லக்கேளு
விதவிதமா யுலகத்தில் நடக்கையுண்டு
பாராத மூடரிடம் பேசவேண்டாம்
பதியிருந்து குருவினுட பாதங்காணு
சேராதே ஒருவருக்குஞ் செப்பொண்ணுது
செய்தவத்தாற் கிட்மெடா யிந்தது லு
காராத சீஷனுக்குக் காட்டினாக்கால்
கழுதைபெனப் பேர்படைத்து திரிவாய்தானே. ()

திரியவே பூவினுட பேரைக்கேளு
 திரிந்திடும் வசியமடா தெரிவையாச்சு
 அறியவே தீபமடா அம்மையாச்சு
 அறிந்துநின்ற தூபமடா அரியுமாச்சு
 பிரியமுட நெழுத்ததுவே பஞ்சபூதம்
 பிரபலமாய் நவக்கிரக சித் துமாச்சு
 தெரியவே ஐந்துமலர் பேரைக்கேளு
 தெளிவான சதாசிவத்தின் செயலதாச்சே. (59)

ஆச்சென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 ஆதியென்ற சற்குருவே அய்யா அய்யா
 பேச்சென்ற மணிபிறந்த மார்க்கஞ்சொல்லும்
 பேருலகி லெட்டுதிக் குப் பேர்தான் சொல்லும்
 காச்சென்று பந்தலிட்ட கைகளாரு
 கன்னிமணஞ் செய்தவகை கருதவே னும்
 தாச்சென்ற தரணிதனில் தாழ்த்திச் சொல்லும்
 சதாசிவனாய் நின்றபேர் சொல்லுவீரே. (60)

சொல்வதற்கு யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 சொற்பெரிய சதாசிவனு மீசனுமேகடி
 வெல்லுதற்கு வேதனையுங் கட்டச்சேர்த்து
 வேதமென்ற மணியாச்சு விளங்கக்கேளு
 அல்லுதற்கு ஆதியடா ஆட்டம்மாலால்
 அகாரமுத லஞ்சோடு மூணுமாச்சு
 கல்லுதற்குக் கால்நிறுத்தும் விபரங்கேளு
 காசினியில் பூன்சொன்ன கருத்துமாச்சே. (61)

ஆச்சென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 அய்யார்தனை யடிதொழுது வணங்கிப்பின் னும்
 பேச்சென்ற மூலமது யெனக்குச்சொல்லும்
 பேருலகில் மாலைகட்டு மார்க்கமென்ன
 காச்சென்று கோலமிட்ட விபரஞ்சொல்லும்
 காசினியில் நாடுகற்றும் விபரஞ்சொல்லும்
 வரச்சென்ற வசனமெல்லா மெனக்குச்சொல்லும்
 வரிசையுட றிதையறிந்து சொல்லுவீரே. (62)

சொல்லென்று கேட்கவந்த சுந்தரமே அய்யா
 சொற்பெரிய மூலத்தைச் சொல்லக்கேளு
 கல்லென்று பேசுமடா மூலவாசி
 கலந்துநின்ற மூலத்தைக் கண்டுபாரு
 சில்லென்ற மாலைபடா சிவமைந்தாச்சு
 சிறப்பாக மாலையிட்ட மார்க்கங்கேளு
 அல்லென்று வீணைதிரி யிட்டசத்தம்
 அறிந்துகொள்ள உன்னுள்ளே அறிவினாலே

அறிவுள்ளோ ரிதையறிந்து பேசவே னும்
 ஆகியிலே பதினெட்டு மெனக்குச்சொல்லும்
 பரிவுகொண்ட கேடையமுங் கத்திபாரு
 பலசமய மானவகை பகரவே னும்
 தெரிவதற்கு யின்னமொன்று செப்பக்கேளும்
 செப்படியின் வித்தைகளே செப்பவே னும்
 யெரிவதற்குக் கல்லெறிந்த மார்க்கம்போலே
 யெழுத்தறிய வே னுமையா யேகநாதா. (63)

பேசுமாய் நின்றபரந் தன்னைப்போற்றி
 யேகவெளி யான நில மைந்துங்கேளு
 பாகமாய் நிலையைந்தும் பகடியைந்தும்
 பரனாறு மொன்றைந்தும் பகர்க்கேளு
 மோகமாய் பூவைந்து மோகினியேயாச்சு
 முருகனுருபதேச மதையேகேளு
 தாகமாய்க் கேட்கவந்த பிள்ளாய்நீயும்
 தருதலையோ டிணங்காதே தாயைப்போற்றே.

போற்றுதற்கு யென்குருவே சாமிநாதா
 பெருகுதிநின்ற சாதிபதி னெட்டுஞ்சொல்லும்
 பேற்றுதற்கு நிலமைந்து மெனக்குச்சொல்லும்
 யேகவெளி யானதொரு விபாஞ்சொல்லும்
 வாற்றுதற்கு பென்குருவை வாழ்த்தவே னும்
 வழிபாடு யேதெனக்குச் சாற்றவே னும்
 பாற்றுதற்கு வேராகத் தோ ணும்வண்ணம்
 பகருமையா யென்குருவே பரமனாதா. (64)

பாடுகிறேன் பதினெட்டுச் சாகிமார்க்கம்
பரமனார் சொன்னபடி பகரக்கேளு
ஆடுகிற கெங்கையடா ஆத்தாள்தானும்
அறிவுள்ள பேரைந்து தன்னைப்பெற்றாள்
தேடுகிற சம்மந்த னுரவேயாச்சு
தெளிவான பத்தருமே சம்மந்தராச்சு
நாடுகிற பீரம்மடா பிராமணருமாச்சு
நன்மைசெய்யுஞ் சத்திரியர் முனிவராமே. (1)

முனியான வசியருக்குள் நாலுசாதி
முதல்சொன்ன பிராமணர்க்குள் நாலுசாதி
கனியான ராசருக்குள் நாலுசாதி
கலந்துதடா குருகுலத்தார் கண்டுபாரு
மணியான நால்சாதி வாக்கந்தன்னில்
மதிப்பான சூத்திரனைன் றறிந்துபின் னும்
தனியான சூத்திரனில் நாலுசாதி
தனித்தனியே யிதுநாலும் பாருபாரே. (68)

பாரப்பா பார்தனிலே வதிஷ்டர்தா னும்
பாராண்டார் குருவானார் பண்பாய்க்கேளு
வேரப்பா வேதனடா பிராமணர்க்கு
வேதாவே விபாசனார் விளம்பக்கேளு
சாரப்பா வசியனுக்குச் சொல்லக்கேளு
சதாசிவனு ரெந்தனுக்குச் சொன்னமார்க்கம்
காரப்பா கண்ணனுட கலையேயாச்சு
கலந்துநின்ற நால்சாதி யிவ்வாருச்சே. (69)

ஆச்சென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
அய்யரே யின்னமொன்று அறையவே னும்
பேச்சொன்றும் பேசாமற் பேசவே னும்
பேதமாம் நிலமைந்தும் சொல்லவே னும்
காச்சென்று கதிர்வினைந்த கனியைச்சொல்லும்
கதிர்கரித்த மன்னருட பேரைச்சொல்லும்
வாச்சென்ற தேவர்களுதான் வந்தாரென்ற
வரம்பதனைத் தப்பாமல் நடந்தவாரே. (70)

வாரான நிலமைந்துப் பூத்தபூவும்
வன்னியென்ற நிலமதிலே அசர்பேரும்
தாரான அண்டமதிற் பூத்தபூவும்
தருமதே வதையுரைத்த மரத்தின்பேரும்
கூரான சுடுகாடு வந்தவாரும்
கூடிநின்ற தேவதைக ளானவாரும்
பாரான பார்வதியாள் பார்த்தவீடு
பாருவகில் வந்ததென்ன வகைசொல்வீரே. (1)

வகையென்ன சுந்தரமே மகனே அய்யா
வாய்த்தபல ரைந்தையுமோ சொல்லக்கேளு
தகையென்ன கோடியிலே பூவதொன்று
தரியநீ ராலொன்று நெருப்புவொன்று
பகையிலல்லா யிலைப்பூவும் நீர்ப்பூவுங்கட்டிப்
பஞ்சவர்ண மென்றபூ வைந்துமாச்சு
நகையுரிந்த சோதியடா யெனக்குச்சொன்னார்
நல்லோர்கள் தான்காண்பார் கருமிகாரார். (72)

காணாத பொருள்களெல்லா மிதற்குள்ளாச்சு
கலந்துநின்ற பேரின்ப மிதற்குள்ளாச்சு
தோணாதோ ரொருவரிடஞ் சொல்லவேண்டாம்
தொழுதுகிறைஞ்சிப் பணிந்தாலும் பொருளியந்தா
வாணாளுக் கேற்றவன்போ லிருப்பான்ப்பா [லும்
வழிவசத்தா லவன்குணத்தைக் கண்டுநீயும்
றாணும் லவன்குணமும் நடத்தைபார்த்து
நற்குறிய மிகப்பார்த்து நவிலுவாயே. (73)

பார்த்துமே பரகெதியைக் காட்டுதற்குப்
பகல்கலையை யாராய்ந்து குருவேசாமி
கார்த்துமே யேழான வகையைச்சொல்லும்
காசினியில் வேடமிட்ட கருத்துஞ்சொல்வீர்
வேத்துருவாய் மாம்நீண்ட வகையைச்சொல்லும்
வேலென்ற மார்க்கமது பெனக்குச்சொல்லும்
மாத்துருவாய் நின்றதொரு மதனைக்காட்டும்
மங்கைரதி யானதொரு விபரங்காட்டே. (74)

காட்டுமென்று யெந்தனையுங் கேட்கவந்த
கருத்துள்ள யென்மகனே கருதக்கேளு
மாட்டுமே லேறிவரு மீசனாரும்
மன்மதனுக் கேதெண்டல் தானுமான்
பாட்டிலே உள்ளபடி சத்தமேகம்
பாளத்த மாயவனுர் பதியுமான்
யேட்டிலே எழுகியதோர் வசந்தனப்பா
யேழிலே ஒருவனடா யிப்புவேனே. (75)

யிப்புகிறேன் மாயவனு மேழிலொன்று
யெளிதான வசந்தனடா யிஷனாகும்
பாப்பமேல் பள்ளிமொண்டோன் தனக்குப்பேரு
பத்தாரம் பதியிலுள்ளோர் தனக்குச்சொல்லும்
காம்பனைய தோளாலு மெனக்குச்சொல்லும்
கயிலையென்ற மேருவடா மதன்கிரியுமாச்சு
லீம்புகளைப் பேசாதே சொல்லக்கேளு
விதமான மாய்கையடா வேடந்தானே. (76)

வேடனென்ற சிவந்தானு மெனக்குச்சொன்னார்
வேதனும் பிரமன்வே நிபனுமானான்
ஆடனென நின்றவனே அரசனானான்
அன்பான ருத்திரனே சூத்திரனென்பார்
காடனென ஆதவனே வசியன்பா
கனம்பெற்ற பரமதுவு மெங்குமேநிறைந்து
கோடனென தாபமுஞ் சங்கமங்கள்
கொடிதான சீவசெந்து உதித்தவாரே. (77)

வாரான ஜனங்களுக்கு மைந்துபூதம்
மருவியதோர் தேவதைக்கு மைந்துபூதம்
தாரான அண்டமெல்லா மைந்துபூதம்
சதாசிவமாய் நின்றதுவு மைந்துபூதம்
பேரான ஒளியெல்லா மைந்துபூதம்
பேசரிய மந்திரமு மைந்துபூதம்
கூரான வெளியெல்லா மைந்துபூதம்
குரும்பரே ஐத்ததின லெல்லாமாச்சே. (78)

ஆச்சென்ற மூலமடா சுந்தரமே அய்யா
அம்பலத்தி லாகுகின்ற அய்யார்தானும்
பேச்சென்ற பிரமனுட ஜாதிதன்னில்
போக நால்காதி வகுத்தாரப்பா
மூச்சென்ற வைசியனில் நாலுசாதி
முன்பாகச் செய்தார்கான் முதல்வன்தானும்
காச்சென்ற கனிவுக்குள் கலந்தயிசன்
கலைநான்காய் நின்றவனே கருணைநாதன். (79)

நாதனென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
நாயகமே யென்குருவே சொல்லக்கேளீர்
வேதமதைப் படைத்தானும் விஷ்ணுருத்ரன்
மேலான மயேஷ்பாநுஞ் சதாசிவனுங்கூட
பாதமதா லுலகளந்த வாருஞ்சொல்லும்
பண்பான உமைதேவி விபரஞ்சொல்லும்
மாதம்வரு ஷம்படைத்த விபரம்சொல்லீர்
மானிலத்தில் திவசமென்ற பேர்சொல்வீரே. (80)

பேர்சொல்திதி மூவஞ்சு மெனக்குச்சொல்லும்
பெலமான நாளதுவு மெனக்குச்சொல்லும்
பார்தனிலே பதங்கள் திங்கள் சாய்கைசொல்லும்
பரசமைய மாறுக்கும் விபரஞ்சொல்லும்
மார்தனிலே பூண்டரவு பேரைச்சொல்லும்
மகாதேவர் தரித்தமணி பேரைச்சொல்லும்
கார்மேக மேனியனா ருலகந்தன்னில்
கருதுமவ தாரம்பத் ததுசொல்வீரே. (81)

கூத்தான தொன்றமடா மெத்தமெத்த
கூறுதற்கு நாவசையாச் சூட்சமய்யா
பாத்தாலே சொற்பமடா பகர்ந்துபாரு
பாருலகைப் படைத்தசதா சிவத்தின்கூரு
பேத்தபடி மனம்போனா புத்திபோச்சு
யெளிதென்று யென்னும லிருந்துநீயும்
காத்தாலோ குருபதத்தைக் கருணையாக
கருத்தல்லோ வெளியாகக் காணுங்கானே. (82)

காணவே சதுர்யுகத்தைப் படைத்தாரீசன்
 களங்கமற்ற வேதரிஷி சித்தரோடு
 தோணவே தொல்புவியை யுண்டுபண்ணி
 தொழுவதற்குத் தெய்வமா யிருந்தாரீசன்
 தா ணுவே யல்லா து வேறுமுண்டோ
 தற்கமிட்ட சுந்தரமே கேளுக்கேளு
 நாணவே அல்லியது பூத்தாப்போலே
 நல்லகெதி படைத்தவர்கள் வானமீனே. (83)

மீனா நட்சேத்திர மிருபத்தேழு
 மேதினியில் வந்ததொரு வகையைக்கேளு
 தேனா பூசையிலே தெளிந்தபேரும்
 தேகத்தைச் சித்திசெய்து தெரிசித்தோரும்
 மாணா பெண்மாய்கை கடந்தபேரும்
 மாசில்லான் தன்பதத்தைக் கண்டபேரும்
 ஊனா தேகசித்தி செய்துபின்னும்
 உலகத்திற் திதிவார மாணாபாரே. (84)

வாரமென்ற நாளேழுஞ் சொல்லக்கேளு
 வளமான யிரவுபகல் ரெண்டுமப்பா
 பாரமென்ற ராகுதற்குக் குருவாய்நின்று
 பரலோக தேவருக்கு ஒருவனப்பா
 சாரமென்ற கடலேழிற் துவண்டமாயன்
 சக்கரத்தா லாடுகின்ற கடத்திதப்பா
 பூரமென்ற நிதிவாரம் புதுமையாச்சு
 புத்தியுடன் தெரிசனத்தில் துவண்டுபாரே. (85)

துவண்டுபா ரென்றுசொன்ன குருவேஅய்யர்
 தொல்புவியிற் தொழிலாளி பேரைச்செல்லும்
 கவனெரிந்த கல்லினுட பேரைச்சொல்லும்
 காராளன் றன்மனையில் கன்னிவந்ததோதும்
 அவண்டுபோன அரவைத் தரித்ததேது
 ஆயிரத்தெட் டிதழாக விரிந்ததேது
 கரவுகண்டு கலைபுண்டு கர்த்தாவென்று
 காசினியிற் கன்னியென்று கலந்துசொல்லே. ()

கலந்திருந்த பிரணவமே சொல்லக்கேளு
 கல்லெறிந்த வகையல்லோ கர்த்தன்குரு
 அலைந்துவந்து சேருகிற இடந்தானப்பா
 ஆயிரத்தெட் டிதழல்லோ பராபரமுமாச்சு
 பலன்தேடும் பெரியோரைப் பணிந்துபோற்றிப்
 பராபரமாய் நின்றதொரு பரணைப்போற்றி
 தலந்தனிலே உள்ளதொரு கஞ்சம்போல
 தாயல்லோ அடிமூல மாணாபாரே (87)

அடிமூல மானதொரு குறட்டின்பேரும்
 அடிமிதிக்கு மேற்பலகைக் குமிளின்பேரும்
 பிடியான யிருவிரலி னிடுக்குப்பேரும்
 போன வெள்ளியிரு குமிளின்பேரும்
 படியான நாவுக்குப் பாதமங்கேதுக்கிப்
 பதமாக நின்றதுக்குப் பெயர்தானேது
 தடியான மாத்திரைக்கோல் பேரைச்சொன்னால்
 தஞ்சமென்று உன்பாதம் வணங்குவேனே (88)

அடிமூல மானதொரு குறடுதானும்
 அப்பனே சொல்லுகிறேன் ரிஷபமாச்சு
 முடியான பலகையப்பா அண்டமாச்சு
 மூவுலக மரிகுமுளி லிங்கமாச்சு
 பிடியான யிடவயர்தான் சத்தியாச்சு
 பிடித்திருக்கும் விரல்ரெண்டும் குபேரனாச்சு
 தடியான பொன்னோடு வெள்ளிரெண்டும்
 சந்திரனுஞ் சூரியனுந் தான்வணங்கே (89)

வணங்குதற்கு யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 வகையான ஓட்டியாணம் யோகவெட்டி
 குணந்தருகும் ருத்திராட்சம் தமர்கயர்க்கும்
 கூறியதோர் திரிச்சடைக்கும் பூணூல்பேரும்
 மணந்தருகு முயிரெழுத்து நாவின்பேரும்
 மனமான உடல்நாம் பதுவின்பேரும்
 பெணங்கிடவே உந்திக்கம லத்தின்பேரும்
 பேராக யிருக்குவகை சொல்லுவீரே. (90)

யெடுத்துவைத்த அடியதுதா னப்பு வாச்சு
யீ ஊ ஓ ஆ வென்ற எழுத்துக்கண்டால்
தடுக்கவே முடியாத மாத்திரைக்கோல்
தற்கமிட்ட சுந்தரமே விஷ்ணுவாச்சு
அடுத்தறின்ற ஒட்டியாணம் யோகவேட்டி
அப்பனே ருத்திரனுட அம்சமாச்சு
படுத்திடுவா யுடல்நரம்பு வயறுதானும்
பார்த்தறிந்து சொல்லுகிறேன் பகுந்துமேலே. (91)

மேலான கோலினுட யாளிக்கும்பேர்
மெழிவிளங்குங் குருவினுடன் சீஷன்பேரும்
காலான தாம்பூரக் கமண்டலத்தின் பேரும்
கருதிநின்று மனமுரைத்த சிரசுன்பேரும்
மாலான மகாவிஷ்ணு மனிதர்க்கும்பேர்
வகையான தத்துவந்தொண் ணூற்றூறின்பேர்
நாலாகப் பகுத்தறிந்து சொல்லவேண்டும்
நமஸ்கரித்து அடிபணிந்து நின்றேன்பாரே. (92)

பார்த்தறிந்து சொல்லுகிறே னின்னங்கேளு
பாங்கான ருத்திரர்ட்சம் வடிவுகண்டம்
யேத்தறிந்த தமரதுவே வேதமாச்சு
யியலான கயரதுவா கம்பேயாச்சு
மாத்தறிந்த திருநீறு சடைபூணூலு
மயேசுரனும் ருத்திரனும் பிரமாவாச்சு
சேத்தறிந்த உந்தியெனுங் கமலம்நாவு
செயமான பிருதிவியின் மயமாம்பாரே. (93)

பாருநீ சொல்லுகிறேன் கேளும்பா
பாதமென்றுஞ் சிரசென்றும் ரெண்டுக்கும்பேர்
கூறுநீ உடலுக்கு முயிருக்கும்பேர்
கூட்டிலே வாழுகின்ற குருவின்பேரும்
வாருமிரு மென்றுரைத்த வசனப்பேரும்
வாசியென்ற யெழுத்தினுட வசனப்பேரும்
பார்புகழ் விதையறிந்து சொல்லவே ணும்
பராபரமே யென்குருவே சாமிநாதா. (94)

பாரப்பா யிவர்கள் நிற்கும் நிலைய துவேயறிவு
பாதமடா அண்டமடா சிரசேயாகும்
கூரப்பா ஆரண உருவுடன்கருவும்
கூட்டிலே வாழுகின்ற சிவனுமாச்சு
சிரசப்பா வுள்வாழ்வே பிரமமாச்சு
சீரான குருவார்த்தை கயிலாசமாச்சு
ஆரப்பா வாசியென்ற குதிரையாச்சு
அப்பனே அதுதனைத்தா னறிந்துபாரே. (95)

சாரான அண்டமதில் நிறைந்தயீசன்
சகலகலை வல்லவனு யிருந்தமூர்த்தி
போரான ஐம்பூத மானமூர்த்தி
பேருலக மேலுலகம் படைத்ததைன்
காரான சுடுகாடு குடியிருந்தமூர்த்தி
கூறுகிற வாசனத்தி லிருந்தமூர்த்தி
ஆரான ஆறுமுக மானமூர்த்தி
அம்பலத்தி லாகுகிற ஐயர்தானே. (96)

தானென்ற ஆணுவத்தைப் போக்காய்நீயும்
தரணிதனில் விருதுபல பேரைக்கேளு
போமென்ற புலிதண்டைப் பேரைக்கேளு
பொல்லாத கசடர்மனங் கலங்கவேதான்
தாமென்றே ஆடுகிற நகாரமாச்சு
தல்வினைபுந் தீவினையுங் கண்டதப்பா
பாமென்ற பரசமைய மாறுங்கேளு
பகினைட்டு நல்விருதும் பிறந்தவாரே. (97)

பிறந்தவகை யேதென்றால் பிறப்புக்கேளு
பேசரிய அகாமடா கவிக்கியாச்சு
சேர்ந்தவகை யேதென்றால் மகாரம்முண்டித்
தேசத்தி லகாரமிட்டால் தனக்குமாச்சு
பரந்தமயி லிறவுடா சிகாரமாச்சு
பர்தேசி சடையல்லோ உகாரமாச்சு
இறவாம லிதையறிந்து யெழுத்தைசசேர்த்து
யெட்டெழுத்தும் பத்தெழுத்துங் கண்டுபாரே.

கண்டுசொல்வா ரண்டமிதி லோகத்துள்ளே
காட்டுவா யப்படியாய்க் கொற்றபேரை
தெண்டுடனே கமண்டலஞ் சங்கத்துணி
தெளிவான கப்பரையேந் துங்கைக்கும்பேர்
வண்டருடன் சொல்லாதே புலியின்பேரும்
வாலையுட பக்கம்நின்ற வடிவின்பேரும்
கண்டறிந்து சொன்னாக்கால் விடுவேன்யா னும்
கமலம்போற் சீர்பாதங் காணவே னும் (99)

காணப்பா யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
கருதலிலாக் கடவுளென்ற சோதிதானும்
ஆணப்பா தெண்டென்று அறிந்துகொள்ளு
அன்பாகக் கமண்டலமே ருருவாச்சு
தோணப்பா சங்குத்தொனி அங்கங்கேது
தோற்றவகை கப்பரையுந் தியானமாச்சு
ஊணப்பா யேந்துகைக்கப் பரையைக்கேளு
உற்றதொரு சிரசைந்தும் சர்ப்பந்தானே (100)

சர்ப்பமென்ற ஆபரண மணிந்தாரீசன்
சாவ்பதமாய் அஞ்சுபஞ்ச பூதமாச்சு
பொற்பறமாய் நின்றதொரு ஐந்துருத்தான்
போக்காகப் புலியென்ற பேருமாச்சு
கற்பகம்போல் உந்தனக்குச் சொன்னேனப்பா
கனிந்துபார் வாலையென்ற பேருமாச்சு
அற்பமென்று மனதுளன்று தவிக்குங்காலம்
அணுகாது யென்றுசொன்னே னய்யாகேனே. (101)

அய்யாகேள் வாலையுட பாகம்நின்ற
அய்யனும் அரனென்ற பேருமாச்சு
மெய்யாகச் சொன்னதெல்லாம் மனதிற்கொண்டு
மெய்யையைக் கண்டுகொண்டால் தவமுமாச்சு
மெய்யாய்நீ யானதினால் உனக்காய்சொன்னேன்
மேலியிந்தச் சூட்சுமதை விருப்பிப்பாரு
அய்யாகேள் புலத்தியனே அறிந்துகொண்டு
வறிவாக நீ நினைந்து தெரிந்துகொள்ளே. (102)

அறிந்துகொள் ளென்றசொன்ன குருவே அய்யா
அடியேற்குத் தெளிவாகச் சொல்லவே னும்
பிரிந்துநின்ற பாவமென்ன புண்யமென்ன
பேரான பெருமையென்ன பிதற்றலென்ன
தெரிந்துநின்று செய்வதென்ன செய்யாதென்ன
தேசத்தில் பலபலவாய்ச் சொல்வதென்ன
சொரிந்துநின்ற வாக்கியத்தை யய்யாநீயும்
தெரிவிப்பீர் யெனக்கருள்வீர் போற்றினேனே. (103)

போற்றிநின்ற யென்னுடைய மாணுகேளு
புகலுகிறே னுந்தனுக்கு விபரமாக
யேற்றிநின்ற பேர்கன்தா னறிந்தோரப்பா
யிதைவிட்டுப் பலபலவாய் நினைவுகொண்டு
மாற்றிநின்ற மாண்பரெல்லாம் பிதற்றியேதான்
மனமலைந்து திரிந்திடுவார் மானிலத்தில்
போற்றிநின்ற புண்ணியத்தால் தவத்தோனுகி
புவிதனிலே வாழ்ந்திருப்பார் செகஜாலத்தே. (104)

சாலமென்ன உண்மைகண்டா லதுவேயாசான்
சண்டாளர் காணாம லலைவதாச்சு
கோலமென்ன ஆண்டியுட வேடமாச்சு
கூடுவிட்டுப் பாப்கிறதே சாலமாச்சு
பாவமென்ன பகடைகளே விஷ்ணுவாச்சு
பதிவான வண்ணைப் படியேயாச்சு
கோலமென்ன கோலமடா சொல்லக்கேளு
கோபால வமிசத்திற் பிறந்தாரவேதா. (105)

வேதாந்த வேதியனே குருவேசாமி
வேணமுழு தாளியற்கு வேணுயர்ந்தவாரும்
நாதாந்தஞ் சித்தாந்தம் ரெண்டுஞ்சொல்லும்
நன்மைகண்ட நாதாக்கள் நடத்தையென்ன
வேதாந்த மென்பதற்கு ரூபமென்ன
வேதாவும் நெடுமாலும் பிறந்ததெங்கே
நாதாந்தத் துள்ளிருந்த நாதாசாமி
நன்மைதரு மென்குருவே நடத்துவீரே. (106)

கருவே நென்மகனே புலத்தியாகேள்
சுருவான வேளாள னிந்திரனப்பா
மருகிறேன் மண்டலத்திற் தவததைச்செய்தோன்
மனிதர்க்குந் தேவர்க்கும் தேவனுர்க்கும்
கருகிறேன் வேதாந்த மிகுதியப்பா
சுவலையத்திற் சித்தாந்தஞ் சொல்லக்கேளு
மாறுகிற கலையல்லோ சித்தாந்தமாச்சு
மானிலத்தி லயன்மாலும் பிர்மாவாச்சே. (107)

பிரமமென்ற பிரமனுக்குத் தொழிலைச்சொல்லும்
பிரபலமா மாயனுக்குத் தொழிலைச்சொல்லும்
கருமமென்ற சாதியல் தொழிலைச்சொல்லும்
கருவறிந்து பெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
தருமமென்ற சாதியல் பேரைச்சொல்லும்
தனைத்தமனு வாருதனை வகுத்துச்சொல்லும்
மருமமென்ற மயக்கத்தை யெனக்குக்காட்டும்
மார்க்கமென்ற வழிபாடு வகுத்துமூலம். (108)

மூலத்தி லறிவுதனைக் காட்டவேணும் [லும்
மொழிதனிலெட் டாகநின்ற பேரைச்சொல்
தொகுத்திடவே தொல்புவியில் தொந்திப்போடு
துயாடைந்த மனுக்களுட தொழிலைச்சொல்லும்
விதித்திட்ட விதிவசத்தை யெனக்குச்சொல்லும்
விமலனென்ற வேளாளன் தனக்குமூலம்
கதித்திடவே பெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
கலைநான்கா யோடுகின்ற கடவுள்தானே (109)

தானென்ற கருமறைப்பாய்ச் சொல்லவேண்டாம்
தாதருட வம்சத்தின் தொழிலும்பேரும்.
ஊனென்ற ஊர்மகனார் மார்க்கஞ்சொல்லும்
உத்தவர்க ளுறவான விபாஞ்சொல்லும்
மீனென்ற மன்னுடையான் திருக்கைப்பேரும்
மங்கலவன் கத்தியொடு கண்ணப்பேரும்
தேனென்ற சிசுக்கு முலைக்குஞ்சொல்லும்
தெளிவான யென்குருவே சாமிநாதா (110)

நாதனென்ற நாதனுட நாமமாச்சு
நல்லகெதி யானவனே நடுவுமாச்சு
போதனென்ற போதமடா தியானமாச்சு
போக்கரியா ருலகத்தில் பொய்கள்பேசி
வாதமென்ற வாதமதிற் சிக்கிராய
வைத்தார்காண் மானிலத்தில் வரிசையாக
பேதமாய் முழக்கமிட்ட பொருள்தானப்பா
பேருலகிற் சிவனுமையாள் தானுமாச்சே. (111)

ஆச்சடா அருவுருவோர் தொழிலைக்கேளு
அனுதினமு மறவாமற் பூசைசெய்வோன்
பேச்சடா பேசுவார்கள் பெருமையாளர்
பெருமையென்ற வாலையைப்பூ சித்தபேர்கள்
வாச்சுதடா பலசாதி பொருளைக்கேளு
வவயகமாம் பூமியது தெய்வமாச்சு
காச்சுதடா முகிலேழும் யேழுசாதி
கலந்துநின்ற ஒருசாதி வின் னுங்கானே. (112)

சாதியென்ற சதுர்சூலத்திற் பிறந்தமார்க்கம்
சதுர்மரையோன் றன்னுக்குள் நாலுமாச்சு
ஒதிவைத்த பஞ்சகர்த்தா னேந்துபேரும்
உறவான ராகையினற் பதினெட்டாச்சு
பாதிமதி தனையணிந்தா ரெனக்குச்சொன்னார்
பராபரையா ளப்படியே சொன்னாளாத்தாள்
ஆதியிலே வேளாளன் பிறந்தானப்பா
அவனிடத்திற் சிவசத்தி பிறந்தான்பாரே. (113)

ஆத்தானைக் கண்டாலே யெல்லாங்கா ணும்
ஆதிவஸ்து அனாதிவஸ்து அவளையாச்சு
பார்த்தாலே பரிகாரி கண்ணிசத்தி
பரிந்தசத்தி பிரமமடா பரிந்துகேளு
தோற்றுதற்கு யெதிரிருந்தோன் தெய்வமாச்சு
தொழிலாளி கைவிரலோ சொல்லக்கேளு
பார்த்தவற்கு அஞ்சுதலை நாகமாச்சு
பரிவாக அவர்களுட தெய்வந்தானே. (114)

தெய்வமென்ற பாவைபண்ணுங் குசவனுக்குத்
 தெரிவையடா ஆதிமூலத் தெளிந்துபாரு
 பையாவத் தனையணிந்த பரமனாகும்
 பாருலகைப் படைக்கவல்லோ திருக்கையாணர்
 கைதனிலே பிடித்தகம்பு விஷ்ணுவாணர்
 கசித்தநவக் கிரகம்நவ பாண்டமாச்சு
 மேதினியி லவன்குலமே பிரமமாச்சு
 விண்ணோர்போற் றங்கடவுள் பரமுமாச்சே. (115)

பிரமமென்ற திராகமுனை களிணையாச்சு
 பெலமான குருக்களவன் பேரைக்கேளு
 தர்மமென்ற தர்மமடா சிவமதாச்சு
 தனைத்தோங்கு மிடமதுவு மதுவோயாச்சு
 கர்மமென்ற கர்மவினை தன்னைப்போக்கக்
 கயராக நாகமதை யெட்டும்சேர்த்து
 தர்மமென்ற திராசிணுட பலகைகேளு
 தரணிதனில் விண்மண்ணென் டாச்சுபாரே. ()

பாப்பா குருபதத்தை யின்னங்காரு
 பரபரையா னெந்தனக்குப் பகர்ந்தவார்த்தை
 ஆரப்பா எனைப்போலே சொல்லப்போரார்
 ஆமிந்த னால்முன் னூற் முவெட்டுக்குள்
 காரப்பா குருபதத்தைப் பனிரெண்டாண்டு
 கருணையுடன் கைகொடுத்தாற் கண்டுதேரு
 சேரப்பா சிவதவத்திற் சேருசேரு
 செகசால வித்தையெல்லா மிதற்குள்ளாச்சே. ()

ஆச்சென்ற யலகையது ஆதாரமாச்சு
 அப்பனே யென்மகனே புலத்தியாநீ
 காச்சென்ற கனிவறிந்து கண்ணைமூடி
 கயிலாச பதிகண்டா லெல்லாங்காணும்
 பேச்சென்ற உபதேச மறியவேணும்
 பேதையுட மாயைதனை யகற்றவேணும்
 முச்சென்ற முச்சறிந்து தாயைப்போற்றி
 முழுதுமே கண்டறிந்தால் சித்தனாமே. (118)

சித்தான சித்ததுவை பெனக்குக்காட்டும்
 செகத்திலே ராகம்பதி னெட்டுங்காட்டும்
 முத்தான குளவியம்மி முதலுங்காட்டும்
 மூர்த்தியாய் நின்றதொரு நிலையுங்காட்டும்
 வித்தான ரூபமது பெனக்குக்காட்டும்
 விதவிதமாம் லோகமது பேரைச்சொல்லும்
 கர்த்தாவே பென்குருவே சாமிநாதா
 காவில்லீழ்த் தேன்கருணை புரிவீர்தானே. (119)

தானென்ற புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 தாரணியில் விண் ணும்மண் ணும் சித்துமாகும்
 மோனரா கத்தெழுத்து பத்துமெட்டும்
 மோதகமாங் குளவியது மொழிந்தேனீஷன்
 பானென்ற அம்மியடா ரூபஞ்சத்தி
 பதிவிரதை தனைக்கண்டால் பாவம்போரும்
 ஆனென்ற நவலோகந் தன்னைக்கேளு
 ஆதியாய் நின்றநவ லோகந்தானே. (120)

தானென்ற பவம் நீக்கிச் சொர்க்கமீயும்
 தற்பரா னந்தமே சாமிநாதா
 மானென்ற விழிநாகம் பேரைச்சொல்லும்
 மருடியென்ற சுரைக்காயின் பேரைச்சொல்லும்
 தேனென்ற ராகமுக லெனக்குச்சொல்லும்
 தெய்வமாஞ் சோதியெனுந் தெய்வத்துக்கு
 பானென்று பலவிருது பூண்டதேது
 பணிகளசெய்யுங் கன்னியுட பேர்சொல்வீரே. ()

சொன்னமொழி தவறாத சுந்தரமே அய்யா
 சோதியென்றால் சொல்வதற்கு நாவமுண்டோ
 பன்னாகந் தனையாட்டப் பிறந்தாரீஷன்
 பாருலகில் முத்தவளே கன்னியாச்சு
 என்னாளு மவரிடத்தி விருந்தகன்னி
 எழிதான சாமரையா னென்பார்பாரில்
 கண்ணான மருடியடா கண்பொரு
 கனத்தமால் குடியிருப்பு பென்றுசொல்லே. (122)

யென்றுயெந்தன் நூல்பார்த்து யியம்பவேணும்
யெழிதான நாகமது யிரையோனாச்சு
கண்வெந்த பலவிருதுங் கம்பளமேயாச்சு
கைலேவா மீசனதி லொருவனாச்சு
பண்டுரைத்த சத்தமடா ரீங்காரமாச்சு
பாருலகில் சிகாரமடா யெழுத்ததாச்சு
கொண்டுவந்து வைத்தவர்கள் குலதெய்வமாச்சு
கோபாலர் தனக்குமவர் பிள்ளையாமே. (123)

பிள்ளையென்ற கல்லுளியின் பேரைச்சொல்லும்
பிரபலமா யிருக்குகின்ற பேரைச்சொல்லும்
தள்ளையென்ற தனுஷுபல பேரைச்சொல்லும் [லும்
தற்கமிட்டுத் தலையுடைக்கும் வகையைச்சொல்
பிள்ளையென்ற ஆடதுபோற் கூடல்சொல்லும்
புகழ்ந்துவினை யாடுகின்ற பாட்டுஞ்சொல்லும்
யெல்லையென்ற லிருப்பதுவு மெனக்குக்காட்டும்
யியல்பாகக் கண்கண்ட குருவே அய்யா. (124)

குருவென்று யெந்தனையுங் கேட்கவந்த
குலமகனே புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
மருவொன்று மில்லாதான் கல்லுளியனாச்சு
மகத்தான சத்தியடா மடுதலாச்சு
கருவொன்று மில்லைகர்த்தன் வேறேயில்லை
காசினியி லவரவரே தெய்வமப்பா
அருஉருவாய் நின்றவனைத் தியானம்பண்ணி
அவாவர்க ளப்பாலே அறிந்துபாரே. (125)

அறிந்துபா ரென்றனுக்குச் சொல்லவந்த
அய்யனே யின்னமொன்று அருளக்கேளு
தெரிந்துகொள்ள யெந்தனக்குச் சொல்லவேணும்
தெய்வதல மாயிரத்தெட் டிரைக்கவேணும்
பிரிந்துமே நின்றதொரு எழுத்துமென்ன
பிசகாமல் நின்றெழுத்து நிறமுமென்ன
பரிந்துமே யெந்தனுக்குப் பகரவேணும்
பரசமைய மாறுக்குள் ளிருந்தநாதா. (126)

நாதனா யிரத்தெட்டி ளிருந்தநாதன்
நல்லினையுந் தீவினையுங் கண்டநாதன்
வேதமென்ற கடலுக்குள் ளிருந்தமூர்த்தி
வெளியொளியாம் பரவெளிக்கு ளிருந்தநாதன்
மாதனென்று ஒருவனு யிருந்தனாதன்
மணியான மாசிலா மணிதானப்பா
பாதனென்றால் பாருலகம் படைத்தமீசன்
பண்பான மூலமடா பரிந்துபாரே. (127)

பரிந்துபா ரென்றுகொன்ன குருவேசாமி
பாருலகில் சதுர்மறைகள் வேறுமுண்டோ
அறிந்துபா ர் நம்முள்ளே ஐவருண்டானால்
அவர்களல்லால் தெய்வமது வேறுமுண்டோ
பரிந்துமே பார்த்தெனக்குப் பகுத்துச்சொல்லும்
பரமகுரு தேசிகனே யடியாருக்கு
தெரிந்துமிக நடப்பதற்குத் தெளிவுகாட்டும்
தேசிகனே யென்குருவே தெட்சனாயா. (128)

தெச்சனத்தி ளிருந்தவர்க்கு வகுத்தாரீசன்
தெரிவித்த படியுனக்குச் சொல்லக்கேளு
பச்சமில்லாப் பேர்களுக்குப் பகரவேண்டாம்
பரியாச மென்றோர்க்குப் பாழ்நாகங்கிட்டும்
அச்சமில்லா ஆயிபதம் பணிந்தபேர்க்கு
அம்புலியைத் தரித்தசிவ னருளேகாணும்
நச்சரவ மணிந்தசிவ னெனக்குச்சொன்னார்
நல்லவழி யிதுதா னும் நடந்துபாரே. (129)

பாருமென்று யெந்தனக்குப் பகர்ந்தசாமி
பார்த்திரந்த மேமுலகம் பாடினாயார்
காருமென்று சொல்வதற்கு விபரமென்ன
கைவிட்ட சூத்திரத்தின் விபரமென்ன
சேருமென்ற செந்தமிழ் பேருமென்ன
சேகதலத்தில் ரெண்டான விபரமென்ன
ஊருமென்று யெந்தனக்குச் சொல்லவந்த
உண்மைனை யடியார்க்குக் காட்டுவீரே. (130)

காட்டுவீ ரென்றுசொன்ன புலத்தியாகேள்
 கருமறைப்பாய்ச் சொல்லவில்லை யிந்தநூலை
 பார்த்திடர் பெருநூலில் பகர்ந்தவார்த்தை
 பராபரையா ளங்குசமும் தொடுசமுங்குட
 ஆத்திட ரண்டமதின் வழக்கம்பார்த்து
 அப்பரமே சட்டைமுனி தற்கம்பார்த்து
 காத்திடுவீர் ஞானகுரு பதத்திலேதான்
 கனிந்துமிக யிருந்திடுவீர் பணிசெண்டாண்டே. ()

ஆண்டுபனி ரண்ட நுவு மடுத்துக்கார்த்தால்
 அப்பவல்லோ அதிசயங்க ளெல்லாங்காணும்
 தீண்டாத பேர்களுடன் சொல்லவேண்டாம்
 திரிபுரையாள் பூசையிலே திரமாய்தில்லு
 வேண்டாத சீர்களைச் சேர்க்கவேண்டாம்
 வெளியிலே யென்னுலைக் காட்டவேண்டாம்
 பூண்டாசை கொண்டவர்க்கு யென்னுலியந்தால்
 புழுத்துமே சாகவென்றா லிந்துலியே. (132)

யியாதே யென்றுசொன்ன குருவேசாமி
 யிப்புவியி னியல்புசொன்னேன் சமயமாதும்
 கய்யாலே கனிபருந்த வாருசொல்லும்
 கர்மவினை யானதொரு விபரஞ்சொல்லும்
 பொய்யாத சத்தமேக மேழுஞ்சொல்லும்
 புகழ்ந்தகரு விகளுடைய விபரமோதும்
 மய்யாத மகாதேவர் வாழ்க்கையோதும்
 மண்டலத்தில் பிரமமென்ற நிலையக்காட்டும். ()

கட்டுதற்கு யின்னமொன்று கருதக்கேளு
 கர்மவினை யுடனொற்ற கர்த்தனா னும்
 மாட்டுமே லேறிவரு மார்க்கமென்ன
 மங்கையிட பாகம்வைத்த விபரமென்ன
 தேட்டிமைவர் யெந்தனக்குச் செப்பவேணும்
 தெளிவான அறுசமயம் பேரைச்சொல்லும்
 நாட்டிலே கீர்த்திபெற்ற யெம்பிரானே
 நன்றாக யெந்தனக்கு நடத்துவீரே. (134)

நடத்தவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 நற்பணிக ளாபரண நடக்கைசொல்லும்
 கடத்தவே காலடியி லிட்டதண்டை
 கதித்தவிரல் மோதிரத்தின் பேருசொல்லும்
 படைத்தபணம் பொன்வெள்ளி பேர்தானென்ன
 பாருலக மதினாலே தளைத்ததேது
 அடைத்ததொரு காரியங்க ளார்தானப்பா
 ஆதிவஸ்து வேயெனக்கு அருள்செய்வீரே. ()

அறிவிப்பீ ரெனரைத்த புலத்தியனே அய்யா
 ஆனந்தத் தாண்டவனா ரெனக்குச்சொன்னார்
 தெரிவித்த அறுசமயம் தெளிவாய்க்கேளு
 தேசத்தில் சமயமதிற் சைவமொன்றும்
 மருவிப்பார் மாயனுட சமையமொன்றும்
 மகத்தான சமனாகள் சமயமொன்றும்
 பருவிப்பார் மகமதியர் சமயமொன்றே
 பல்காலம் தின்றவீர சைவமொன்றே. (136)

சமயமென்றால் நால்சமயம் ஆறுமாச்சு
 சார்பான பிறச்சமைய மெனக்குச்சொல்லும்
 அமையமென்று தெவ்வாறு யெனக்குச்சொல்லும்
 அகிலமேல் பெழுமேகப் பேருஞ்சொல்லும்
 தமையனென்ற பேரெனக்குச் சொல்லவேணும்
 தரணிதனி லெங்கேதா னிருந்தாரய்யா
 யிமையமென்ற லிகபரம் மெனக்குச்சொல்லும்
 யிருப்பவர்க ளிறந்தவகை யியம்புவீரே. (137)

யியம்புமென்று கேட்கவந்த புலத்தியாகேள்
 யெதிரே தின் றார்மாரன் தமையனாச்சு
 பாம்பினையில் பள்ளிகொண்டோ னொருவனாச்சு
 பலபேருங் கொண்டாடு மாரியாச்சு
 கரம்பினைய முலைமார்பு தனுவுமாச்சு
 கதிர்மின்ன விடிநாளி ஆளிலையேமும்
 சாம்பினையே தொழுதவர்க்குக் கிட்டெல்லால்
 சமயமென்ற பிறசமய மாறுங்கேளே. (138)

கேளப்பா புலத்தியனே மகனே அய்யா
கெடியான தூர்க்கையடா சக்காதேவி
வேளப்பா யெரித்தசிவ னெனக்குச்சொன்னார்
வேத அயன் பச்சைமாரி யானுளப்பா
நாளப்பா செயவீர பத்திரனோடு
நலமான சமயமாறு மாச்சுதப்பா
தேளப்பா கொட்டும்விஷம் போலேயானும்
தெளிவாக உங்களுக்குச் சொன்னேன்மந்தா.()

மைத்தனே யென்மகனே புலத்தியனே அய்யா
மகிகெட்ட மூடரிடஞ் சொல்லவேண்டாம்
சுந்தரம்போல ஞானவெளி கண்டுநீயும்
சுகம்பெறவே வேணுமென்றால் சொல்லக்கேளு
கந்தனையே என்னொரு மறக்கவேண்டாம்
கழுதையென்ற மூடரிடஞ் சேரவேண்டாம்
அந்தரத்தைக் கைகாட்டும் அச்சுருக்கு
ஆதிதூல் தற்கமடா யீயவேண்டாம். (140)

யீயாத மூடரிடஞ் சேரவேண்டாம்
யிகபரங் கிட்டாது சொன்னேனப்பா
காயாதுகனிபழுத்த வாறுஞ்சொன்னேன்
கனியாகிக் கீழ்விழுந்த வாறுஞ்சொன்னேன்
பேயாத மாரியுட பேருஞ்சொன்னேன்
புகழ்பெரிய வேளாளன் விபூஞ்சொன்னேன்
ஓயாம லுலகரிடஞ் சொல்லவேண்டாம்
உயர்ந்துநின்ற சதாசிவத்தி னெழுத்தைப்பத்தே.

பத்தென்று சொன்னகும்ப முனியேஅய்யா
பரமகுரு தேசிகனே சொல்லக்கேளீர்
வித்தென்று சொல்வதற்குப் பெயர்தானேது
விதமான வாசனைகளறிந்துகூறும்
பத்தென்ற வாசியுடன் கலந்தகாமன்
பயிர்விளைவில் லாலிபரம் பகாவேணும்
முத்தென்ற நவமணிக்கி வித்தேஅய்யா
முதல்வனே யென்குருகே சொல்லவேணும். ()

வேணுமென்று கேட்கவந்த மைந்தாகேளு
வேருக்குள் நின்றவனே கர்த்தனப்பா
காணுமென்ற வாசனைகள் கற்பமப்பா
கலந்துநின்ற மாயனடா காணுகாணு
பாணுவென்ற பூண்டதிலே விளைவுண்டப்பா
பகர்த்திட்டேன் வயித்தியத்திற் பாருபாரு
தானுவென்ற வானத்தி லிருந்தவித்து
தரணிதனில் நவமணியா யமர்ந்தவாரே. (143)

வானென்ற சனங்களுக்கும் வானேவித்து
வழிபாடு தெரிந்தவர்க்கும் வானேவித்து
தானென்ற அண்டமதி லவனேவித்து
தரணிதனி லவனாக யிருந்தவித்து
கூனென்ற ஒளியெல்லா மவனேவித்து
கூறுபஞ்ச கர்த்தருக்கு மவனேவித்து
பானென்ற பரப்பிரம மவனேயாச்சு
பறையென்ற சத்தமடா விண்மண்ணுச்சே. (144)

ஆச்சென்ற பிரணவமேயென்குருவேஅய்யா
ஆதியென்ற வேதமதை அறிந்துகூறும்
பேச்சென்ற மூலமதி லிருப்பதாரு
பேரிகைகள் முழக்கமிட விபாஞ்சொல்லும்
காச்சென்ற பாலதிலே வெண்ணெய்யேது
கடைந்தபின்பு மோரான விபாஞ்சொல்லும்
முச்சென்ற உலகமது தன்னில்வந்த
முதுரையின் பயனைக்கு மொளித்திரே. ()

மொளியென்று யெந்தனையுங் கேட்கவந்த
முதற்பின்னை யானதொரு புதல்வாகேளு
அரியென்ற பெழுத்ததிலே கலந்ததேது
அப்புவினே தேயுவது கலந்ததெப்போ
பனியான சொல்லக்கே நின்றதெங்கே
பரசமைய மாறுக்குந் தெய்வமாரு
வழியான தெய்வமங்கே நிறந்ததெங்கே
வரிசைபெறப் பூசைசெய்யும் மார்க்கங்காட்டே. ()

காட்டவே குருவருளைக் காட்டவேணும்
 கலந்துநின்ற பூரணமே தெய்வமப்பா
 மூட்டவே அரிபெழுத்துச் சேராலிட்டால்
 முழுமுட ரென்றல்லோ மொழிவார்பின்பு
 வாட்டமில்லாக் குருவருளே வசனமாச்சு
 வண்மைதருந் தேவியடர் திகேகஞ்சத்தி
 பாட்டபா மொழிந்தபடி விளங்குவாயான்
 பாடலைக் குருவென்று பதனம்பண்ணே. (147)

பண்ணென்று உலகதனில் விகடப்பேரும்
 பாரிந்த நாதாந்தப் பேரும்சொன்னீர்
 மண்ணென்றும் மரமென்றும் வகுத்தமீசர்
 மலைக்குறவர் பூணுகின்ற யிறகின்பேரும்
 கண்ணென்று கன்னமிடும் கன்னக்கோலும்
 காடுகளைத் தேகட்டும் வலையின்பேரும்
 பண்ணென்ற பலமணிகள் பூண்டதேது
 பலதொழில்கள் பாடுபட்டுத் திரிவாராளு. (148)

யாரோவென் நெந்தனைக் கேட்கவந்த
 அய்யனே புலத்தியனே சொல்லக்கேளீர்
 மாரென்ற குறவனுட மாயக்கூத்து
 மங்களஞ்செய் தன்பான மூவந்தேவி
 காரென்று யிறகதுவே பூண்டமீசன்
 காளையின்மே லேறினதைக் காணையோகி
 பேரென்ற குறவனடா பெண்கள்வித்து
 பேர்பெரியான் தாய்மலை பூண்டான்கானே. (149)

காணென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 கண்ணுதலே யென்குருவே கருதக்கேளீர்
 வீணென்றும் பேசாமல் விளங்கவேணும்
 விதமான வாலையார் மணிகளாரு
 காணென்ற வலைக்குள்சிக்குங் கயல்களெல்லாம்
 கற்பதரு வானதுவே யென்பதாரு
 மாணென்ற மான்தனக்குக் கன்னிருத்தி
 மதிமேரஞ் செய்தவகை வகுத்திடரே. (150)

வகுத்திட ரென்றுசொன்ன புலத்தியாகேள்
 வலையான மாயனடா வலையவீசி
 தகுத்திடவே முடிந்துவைத்தார் தரணிதன்னில்
 தனியான மணியல்லோ தேவராச்சு
 அகத்திடவே உன்னுள்ளே கருவியப்பா
 ஆறுபத்து மாறுதுங் கயர்களாச்சு
 பகத்திடவே வலையீசும் வலையனப்பா
 பாரளந்த மாயனென்று பகலாமே. (151)

பகருதே ஒருவருக்கு மிந்தவார்த்தை
 பாணனுட வாழ்க்கையது பகர்க்கேளு
 கதருதே ஊடேயடா தித்தித்தங்கம்
 கையில்பிடித்துத் தட்டுதலே கண்ணனாகும்
 அதருதே நீண்டதொரு பாணந்தானும்
 ஆதியடா சங்கீத மறிந்துபாரு
 சிதருதே நின்றதுவுங் கணேசனப்பா
 தேசத்தில் கண்ணனுட கூத்திதாச்சே. (152)

கூத்தென்று யெந்தனுக்குக் கூறவந்த
 குருபரனே யின்னமுந்தான் கூறக்கேளீர்
 மாத்தொன்று மில்லை அய்யா மரத்திலேதான்
 மாயனின்ற மரமேது வகுத்தச்சொல்லும்
 பாத்தொன்று மில்லாத யிலையிலேதான்
 பத்தினியாள் குடியிருந்த யிலையக்காட்டும்
 சாத்தொன்று மானயிலை யதனைக்காட்டும்
 சதுரான மூலமதைச் சொல்லுவீரே. (153)

சொல்லென்று யெந்தனையுங் கேட்கவந்த
 சொற்பெரிய புலத்தியனே விளம்பக்கேளு
 பல்லென்ற பலவிஷங்க ளெல்லாதீர்க்கப்
 பார்தனிலே பரவேம்பாய்ப் பிறந்தாளாத்தாள்
 கல்லென்ற சிலையாகி மூலமாச்சு
 கதித்தயிலை யானாகுங் கண்டுபாரு
 பல்லென்று சேர்த்ததுவே பெண்ணதாரும்
 பருமூல மாயிருந்து பரணைப்போற்றே. (154)

பேற்றவே யின்னமொன்று கேளுகேளு
 பொருமையுள்ள ஆலையத்தில் மனுக்கள்குழந்து
 சாற்றவே கைதட்டிச் சேவைசெய்யும்
 தாட்டிமையை யின்னதென்றுகாட்டவேணும்
 காத்தவே கனிலைத்து யெடுப்பதேது
 கனியிற்கு ளறுகவையுங் காட்டவேணும்
 பூத்தவே புதுமைகளைச் சொல்லவேணும்
 புதுமையுள்ள கனியின்பேர் புகழ்ந்திடரே. (155)

கனியான கனியல்லோ வசியஞ்சித்தி
 காசினியோர் மனக்காட்சி கையைத்தட்டல்
 பினியான பினியதுவுந் தீரவப்பா
 பேயான மனக்கவடு திறமதப்பா
 மணியான வித்தல்லோ சிகரமாச்சு
 மந்திரத்தால் நின்றதடா அகாரமாச்சு
 தனியான சடாட்சரமோ டாறுமைந்துந்
 தயாசத்தி யிலுமிச்சம் பழமுமாச்சே. (156)

பழமான பழமதிலே விதைதானாரு
 பதியிருந்த மூலமதில் தெய்வமாரு
 கழமான நிஷ்களத்தில் தெய்வமாரு
 கலந்துநின்ற நிணங்களின் பேரைச்சொல்லும்
 சழமான சாகரஞ்சம் சாரமாரு
 சஞ்சலத்தை யூடருத்த தீபமாரு
 தலமான தலந்தனிலே சமுசாரஞ்செய்யும்
 சட்டமதை யின்னதென்று சாற்றுவிரே. (157)

சாத்தவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளீர்
 சதுரான ஐம்பூதம் மதுக்குண்டாமோ
 மாத்தவே கருவிகளு மதுக்குமுண்டோ
 மறைநான்கு மோதுகின்ற மனைவியாமோ
 பாத்தவே ரகலுமடா வேறேருனம்
 பராபரையாள் தனக்குமது பணிகளாமோ
 ஆத்தவே னாருமன மதுக்குண்டாமோ
 ஐத்தெழுத்து மூன் றெழுத்து மதுக்குள்காட்டும்.

காட்டுமென்று யெந்தனையுங் கேட்கவந்த
 காதல்கொண்ட புலத்தியனே சொல்லக்கேளீர்
 மாட்டுமே லேறுமந்த யீசன்சொன்னார்
 மறைநான்கு மதில்நரம்பு மாகும்பாரு
 யேட்டெழுத்து யென்றுசொன்ன வாருதானும்
 யிலுமிச்சம் பழந்தனக்குச் சொல்லுவார்கள்
 பாட்டிலே பலவிதமாய்ச் சொல்லுவார்கள்
 பழிகாரப் படுகுழியில் தள்வார்களே. (159)

காணவே தேவிதனைக் காணவேணும்
 கதிர்சாய்கை மதிசாய்கையறியவேணும்
 பூணவே வன்னிநிரை பூணவேணும்
 புதுமையுள்ள வேதாந்தங் கற்கவேணும்
 பேணவே பெண்டரைத் தள்ளவேணும்
 பேசுகிற மந்திரத்தைக் காணவேணும்
 மானயில்லார்க் கென்னுலைக் காட்டவேண்டாம்
 மரியாதை யில்லார்தன் னுறவைத்தள்ளே. (160)

தள்ளென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 தா னுவே யென்குருவே போற்றிபோற்றி
 கள்ளென்று சொல்லவந்த பேர்தானென்ன
 கள்குடிக்கு மாந்தரவர் பேருமென்ன
 தில்லென்ற மரமேது மரத்தின்பேரும்
 நிலவரமாய்ப் பூச்சீவும் சாணன்பேரும்
 தள்ளென்று தள்ளுகின்ற தள்ளுவானும்
 சாதிக்கும் பலதிற்கும் பகருவீரே. (161)

பகருமென்று யெந்தனையே கேட்கவந்த
 பத்தியுள்ள புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 மகரமென்ற கொடியிருக்கு மாரன்கள்ளு
 மரமேதுஞ் சாணனே மந்திமந்தி
 அகரமென்ற ஏழுத்தல்லோ அதட்டலாச்சு
 அவனடிக்கு மடியல்லோ வாயுவாச்சு
 கிகரமென்ற கோபுரத்தி லாடுமந்தி
 சிகரமடா அகரமுதல் தெளிந்துகாணே. (162)

தெளிவான விங்கத்துள் ளிருந்தவல்லி
தேசத்தில் விசமதிகள் கவர்ந்ததேது
பழிபாவத் தீர்க்கவந்த பரையின்மூலம்
பாரிலே யிதுவிபரம் பகரவேணும்
வழியறிந்து நடந்துகா ணேன்காணுத
வலக்காடு காத்தவயி ரவனாற்பேரும்
சலியாமற் குமித்தபோர் விதையாய்யா
சச்சிதா னந்தவெள்ளச் சாமிநாதா. (163)

வெள்ளமென்ற பேரின்பங் கற்றபேர்க்கு
மேலான புலத்தியனே விளம்பக்கேளு
கள்ளமென்ற மாரனுட அடிமூலம்பா
காலகண்டி நீலியவ ளிருந்தாளப்பா
மெள்ளவே வளிமறித்தான் கணேசனாகி
மேலான மசானமடா ருத்திரன்காவல்
அல்லல்வினை தீர்க்கவல்லோ அய்யர்தாமும்
ஆதிவித்து வினைவாகி யிருந்தார்கானே. (164)

காணவே யென்குருவே கருதக்கேளீர்
கைபார்க்கும் பண்டிதனார் கயர்தானாரு
பூணவே நால்வாசல் வீடாருக்கு
புதுமையுள்ள வாசல்நா ளிருந்தோராரு
தோணவே அவர்களுட வாசல்தன்னில்
தொழில்செய்யுந் தொழிலாளி நால்வராரு
நாணவே யவர்தனக்கு வெட்கமேது
நாணயத்தில் தோற்றமெது கேட்கச்செர்ல்லும்.()

கேளென்று கேட்கவந்த புலத்தியாகேள்
கெம்பீர மானதொரு யீசனாரும்
களிப்பாகச் சொன்னதொரு வைத்தியமப்பா
கட்டினின்ற பாஷைமடா கயரதாகும்
பழிப்பான நால்வாசல் வீட்டுப்பேரும்
ப்ரையான வேதமடா பரிந்துபாரு
வழிபாடு கண்டறிந்தா லவனேவேதம்
வகையான வீடல்லோ பேதனமாச்சே. (166)

பேதனத்தி னெழுத்தல்லோ பேசக்கேளு
பேர்பெறவே யெட்டெழுத்து யெட்டுங்கடி
பேதனத்தால் வலம்புரியாய்ச் சத்தியல்லோ
பெருமையுள்ள கயராச்சு பேசக்கேளு
பேதனத்தாற் கெலிப்புடனே தோப்புமாச்சு
பேசரிய நிறமல்லோ பேசக்கேளு
பேதனத்தால் நாலுமொன்று ஐந்துமாச்சு
பேசுகிறேன் சொல்கேட்டால் நன்றுபேசே (167)

பேசவந்த யென்குருவே சாமிநாதா
பேரின்பங் கற்றவர்க்கு வேணுமோசொல்
வாசவனுங் கேசவனு மதிலேயுண்டோ
வார்னமென்ற ஐந்துவார்ன மதிலேயுண்டோ
பாசமெனும் பரப்பிரம் மதிலேயுண்டோ
பலநாளா மாடுகிற தெளிவுமுண்டோ
மோசமென்ற தொழிலதுவு மதிலேயுண்டோ
மொய்குழலார் தன்மாய்கையுண்டோசொல்லே.()

சொல்லென்று யெந்தனையே கேட்கவந்த
சொற்பெரிய புலத்தியனே கேளுகேளு
கல்லென்ற சத்தமடா அதிலேயுண்டு
காமியென்ற பெண்ணுமடா அதிலேயுண்டு
பல்லென்ற பலபாஷை யதிலேயுண்டு
பழிகார ராடுகின்ற ஆட்டம்பாரு
வில்லென்ற வேலவனு ராடுமாட்டம்
வேதாந்திக் குட்பிறமை தீர்க்கும்பாரே. (169)

பராபரமே யென்குருவே பணியக்கேளு
பார்த்தநிலை சதுரங்கம் வந்ததேது
சராசரமாய்ச் சதுர்மாத ரிருப்பதேது
சகடையுடன் காலானும் வந்ததேது
நிராமயமாய் நின்றவன்போற் காயுமேது
நிதியான யானையுடன் குதிரையேது
தராசரமாய்ப் பாதாளம் வகுப்பதேது
தனித்தனியா யெந்தனுக்கு உரைசொல்வீரே. ()

சொல்லுவி ரென்றுசொன்ன பின்னாய்கேளு
சொற்பெரிய சதுரங்க விபரத்தனை
நல்லுறவா யாடுகின்ற தொழிலைக்கேளு
நமனெருதன் நாராயண நெருத்தனப்பா
வெல்லுதற்குச் சதுரங்கம் சேனையப்பா
வேதனுடன் ருத்திரனு மயேஷனுச்ச
அல்லுறவே அறுபத்து நாலுசித்தம்
ஆடுகிற தொழிலாளி யாடுவானே. (171)

ஆடவே திருக்கூத்து ஆடவேணும்
அம்பலத்திலகமடக்கி நிற்கவேணும்
பாடவே பரபரையைப் பாடவேணும்
பத்தியுட நெருமலரைக் கொய்யவேணும்
நாடவே சிவன்பதத்தை நாடவேணும்
நன்மையுட னோர்மனதாய்க் கூடவேணும்
கூடவே குருபத்தைக் கூடவேணும்
குருவினுட அருளாலே காணுவாயே. (172)

காணுமென்று யெந்தனக்குச் செல்லிவந்த
கண்ணுதலே யென்குருவே சொல்லக்கேளு
தோணுமென்று தோணுகிற தோற்றஞ்சொல்லும்
தொல்புவியிற் பருவமென்ற மார்க்கஞ்சொல்லும்
ஆனென்றும் பெண்ணென்றும் திரிவதேது
ஆகாசத் தன்னிலவர் வாழ்வதேது
பூணுமென்ற பூரைத் தன்னிலாரு
புருஷனென்றும் பென்டென்ற புதுமைகாட்டே.

காட்டுமென்று யெந்தனைக் கேட்கவந்த
கருத்துள்ள புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
நாட்டுமென்று நாட்டிவைத்த உலகுதன்னில்
நல்வினைக்குந் திவினைக்கு மவரேயானார்
பூட்டென்றுத் தாயவனு மவரேயாவார்
புகழான சற்குருவு மவரேயாவார்
பாட்டென்றும் படிப்பென்று மவரேயானார்
பரியாசம் போலல்லோ பகர்த்தேன்பாரே. (174)

பாரப்பா யின்னமென்று பகரக்கேளு
பரபரைக்கு உறக்கமில்லை பசியுமில்லை
ஆரப்பா யென் னூல்போற் சொல்லப்போரார்
அய்யருக்கு மப்படியே யாகும்பாரு
காரப்பா குருவருளாற் காணவேணும்
கருத்தாலே காண்பதல்லால் காணப்போமோ
சாரப்பா ஆசானைச் சார்ந்துகாரு
சார்ந்திட்டு யெந்தனுக்குச் சொல்லுவினே. (175)

சொல்லவே லெருவாகச் சொல்லவந்தீர்
சொற்பெரிய தாபரத்தில் பெரிதுசொல்லும்
வல்லார்க்கு வல்லவனு யிருந்ததாரு
வடிவான பெண்மாய்கை மயக்கங்காட்டும்
அல்லவர்க்குந் தெய்வமென்று யிருந்தபின்பு
யாவருக்கும் வெவ்வேறாய்ப் பிரிந்ததேது
பல்லவர்கள் பலவிதமாய்த் தியானமேது
பலபாஷை பதினெட்டும் வந்ததேதே. (176)

வந்தவித மின்னதென்று புகலக்கேளு
வல்லவனு யிருந்தசதா சிவனுமப்பா
விந்தமதிற் பள்ளிகொண்டான் தன்னுலப்பா
விதமான மாய்கையடா விரும்பிப்பாரு
அந்தமுள்ள ஆணை யிருந்தயீஷன்
அருமையுள்ள பெண்மாலா யிருந்தாரப்பா
சந்தமுடன் தாபரமா மாகவேம்புந்
தனித்தனியே நின்றாக்காற் றம்மமில்லை. (177)

தருமமல்ல வென்றுரைத்த தாணுவேகேள்
தாரணியிற் காவியென்ற வஸ்திரமாரு
கருமமெல்லாத் தீர்த்தசிவ மாலையாரு
கருத்துடனே சந்தனங்கள் புஷ்பமென்ன
வருமமெல்லா மதில்வயித்திய மார்க்கமென்ன
வாலைசன்னி யாசமென்றால் நிற்காதென்ன
நிருமலம் தாய்நிறைந்து திரிவதென்ன
நீதியுட னெந்தனுக்கு நிலைசொல்லினே. (178)

சொல்லுவீ ரென்றுமென்னைக் கேட்கவந்த
சுந்தரமே சொல்லுகிறேன் கேளுகேளு
அல்லலற நின்றதொரு ஆத்தாளப்பா
அம்பலத்தான் தனக்கீய்ந்தான் பாருபாரு
கல்லறவே கற்பதற்குக் கையில்மலை
கரளகண்டன் கண்டமடா கண்டுபாரு
சொல்லுறவே சொல்வதற்குச் சேரதியான
சொற்பெரிய சந்தனமு மானுள்பாரே. (179)

பாரேநீ யென்றுசொன்ன குருவே அய்யா
பகருவே னின்னமுந்தான் பகரக்கேளும்
ஆரென்ன கேட்டாலு மவர்தானென்றீர்
ஐந்தெழுத்து மெட்டெழுத்து மவர்தானாமோ
பாரேநீ சொன்னதெல்லாம் பகுந்துபாரு
பராபரையா னென்னாச்சி யிருந்தமார்க்கம்
சேரேநீ யென்றுசொன்னீர் சேர்த்துப்பார்த்தால்
சேகசாலக் கூத்தரிக யிருந்தாளாத்தான். (180)

ஆத்தானைப் பூஜைபண்ண விபரஞ்சொல்லும்
அம்பலத்தான் தனைக்காண மார்க்கஞ்சொல்லும்
பாத்தாலோ சிறுபெண்ணு னென்றுசென்னீர்
பக்குவத்தை யின்னதென்று பகரவே னும்
சேர்த்தாலோ சிவனுமையுஞ் சேர்க்கச்சொன்னீர்
செகமாய்கை யென்றதெல்லாத் தள்ளச்சொன்னீர்
பாத்தாலோ முப்புரத்தைத் தியதாக
பார்க்கவதை யின்னதென்று வசனிப்பீரே. (181)

வசனிக்க வேணுமென்று கேட்கவந்த
வணக்கமுள்ள புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
வசனித்த சத்தமெல்லாம் வாயுவாச்சு
வழிகாணக் கோபமெல்லா மக்கினியேயாச்சு
வசனித்த அப்பல்லோ கெருவமாச்சு
வணங்கி நின்ற தொழிலெல்லாம் பிருதிவாச்சு
வசனித்த ஆகாச மழகுமாச்சு
வழிமுன்னே சொன்னதிற்கு விபரங்கானே. ()

கானென்று சொல்லவந்த சாமினா
காரணமாஞ் சற்குருவே அய்யா அய்யா
ஊனென்று முறக்கமென்றுஞ் சொல்வதென்ன
உண்மைகுடி தெய்வமென்று உரைப்பதென்ன
மானென்ற விழியானைப் பிடித்தாலையா
மந்தைதனி லேவைத்துப் பார்ப்பதென்ன
வேனென்ற மதன்கல்வி யதுக்குமுண்டோ
வேதியன்போ லோதும்பு சாரியாரே. (183)

பூசாரி யாரென்று கேட்கவந்த
புலத்தியனே யென்மகனே புகலக்கேளு
ஆசாரி யாசையல்லோ அவளுமாச்சு
அம்மையுட புத்திரனு மவனுமாச்சு
பேசாரி நின்றவளு மகளுமாச்சு
பேசுகின்ற ஊனுறக்கம் உறவுமாச்சு
வாசாரி வழக்குரைத்தா னொருவனென்று
வழியறியா மூடர்களு மயங்குவார்கள்
காசாரி விழுந்துதென்றால் கண்ணிற்கா னுங்
கழுதைக்குற லோசைகாதிற் கேட்டுமபாரே. (184)

கேளப்பா யிதுகளெல்லா முலகுதன்னில்
கேள்வியில்லை வியாசரவர் கட்டிப்போட்டார்
நாளப்பா கழியாமற் பிறந்துமாய்ந்தார்
நல்வழியைத் தேடாமல் நாகில்வீழ்ந்தார்
பாளப்பா பருமலரைக் கொய்துவந்து
பராபரத்துப் பாவைதனைப் பணிந்துபின் னும்
வாளப்பா யிரைதேடித் திரிந்தாப்போலே
வாழ்வேந்தர் கன்னியடா மந்தைகானே. (185)

மந்தையிலே ஆட்டிவைத்த பூசாரிதானும்
மதிகெட்டா னவன்தானு மொன்றுங்காணான்
சந்தையிலே கண்டவன்போற் பேசுவான்பார்
சாட்சிவைத்துப் பேசுதற்குச் சலிக்கமாட்டான்
தந்தைதா யானாலுந் தள்ளமாட்டான்
தற்கமிட்டுத் தலையசைத்து விழியிரட்டி
விந்தையாய் வெண்ணீரை யீவானப்பா
வீம்பான மூடரவர் அனாதிதானே. (186)

அனாதி யாயிருந்த யீசர்தானும் [ரூர்
அம்பிகையாள் தனைப்பார்த்துப் பறைச்சியென்
அனாதியாய் நின்றபறை யுலகுதன்னில்
ஆச்சியா மிவர்தனக்குப் பிறந்தாள்காமி
அனாதியாய்ப் பலதொழிலா யிருந்தபேர்க்கு
பதவியென்ற மூலமதா யிருந்தாள்கன்னி
சேனாதி சேனைபடை யெடுத்தமாதர்
செகசாலக் கூத்தாக யிருந்தாள் நீலி. (187)

நீலியென்ற கன்னியடா காட்டித்தெய்வம்
நீமலனார் புதல்வனடா ஐயனாரு
காளியென்ற ஆற்கையுட னையன்கூடிக்
கன்னிகையாள் மாரியாய்ப் பிறந்தாரப்பா
கூளியென்ற குறைத்தலைப் பேய்களெல்லாம்
கூட்டுறவாய்க் கூட்டியே உலகுதன்னிற்
பேளியென்ற மார்க்கமதைப் படைத்துவைத்து
பிரபலத்தைக் காட்டிவைத்தார் பிரமந்தானே.()

பிரமமுனி தவத்தாலே உலகுதன்னில்
பிரபலமாய் நின்றார்கள் பெரியோரப்பர்
கம்மவினை தீரவல்லோ கைலைநாதர்
காசினியிற் சித்தம்பலம் படைத்தாரீசன்
வர்மமதைச் சாதித்துக் கமலநாதர்
வழிபாடு தெரியாமல் மார்க்கங்கட்டி
தர்மமே தெரியாத தருதலைகள்
தலைமோய் வேதமதைப் படைத்தாரய்யா. (189)

அய்யாவே யென்மகனே ரொல்லக்கேளு
அறுசமைப மாடுகள் தா னடங்கப்போமேர்
மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் வேதமப்பா
மெய்காணக் குருடரைப்போல் விளம்புவார்கள்
கய்யாரச் செய்கின்ற கருமங்காணர்
காசினியில் வல்லவர்கள் கலங்குவார்கள்
மய்யாடுங் கன்னியர்தன் னுறவினாலே
மதிமோச மாகியல்லோ மயங்குவாரே. (190)

வாரான உலகதனில் மயக்கமாக
வழிகாட்டு வண்டருட னுறவுதள்ளு
தாரான அண்டத்திற் தாயைப்போலே
தாய்கிட்டு மென்றுறைத்த தருதலியைத்தள்ளு
பேரான பேய்தெய்வ மென்றுசொல்வார்
பேய்ப்பிடித்த ஆண்டியுட பெருமைகாணர்
சீரான தற்கனூல் சொன்னேன்யானும்
சிறப்பாகு முலகத்தின் வாழ்க்கைதானே. (191)

வாழ்க்கையடா தேவர்முனி வருக்குமுண்டு
வழிகாணு மூடருக்கு யில்லையப்பா
கேழ்க்கையிலே சிழவனா யிருந்தாரப்பா
கேள்விகொண்டு வந்தார்பின் குமரனாணர்
வாழ்க்கையிலே பலதெய்வ முண்டுபாரு
வழிகண்டா ரெல்லோர்க்குத் தெய்வயில்லை
கேழ்க்கையிலே வேளாளன் கிளையைநாட்டி
கெம்பீர மாயிபதம் தொழுதாரன்பாரே. (192)

தொழுதல்லோர் வேப்பிலையில் காப்புக்கட்டி
தோத்திரமும் பூசையது செய்தபேர்க்கு
பழுதொன்றும் வாராம லிருந்துகார்த்தாள்
பராபரைக்கு முகந்தபிள்ளை யவன்தானப்பா
மழுவெடுக்க மனந்துணிந்து யிருந்தானப்பா
மாடுமேய்க்கப் போனிடத்தே மகிழ்ந்துகண்டான்
தழுக்கெடுத்த பளிங்கிமலைச் சார்புதன்னில்
தாயாரைக் கண்டெடுத்துப் போற்றிசெய்தான்.()

செய்யவே வேம்படியி லிருந்தாளாத்தாள்
சிறுபிள்ளை யவன்வீட்டு வேலைக்காரி
பையவே தோய்ப்பிடித்து வந்தபேர்க்கு
பச்சிலையும் வெண்ணீறுங் கொடுக்கச்சொன்னான்
தொய்யவே வந்ததோ யெல்லாதீர்த்து
தோன்புபல விரதங்க ளெல்லாஞ்சொன்னான்
மையாடுங் கன்னியின்மேல் வருவேனென்றான்
மதிமயக்க மாகவல்லோ திரிகுவானே. (194)

குலவையிட்டுக் கூக்குரலுஞ் சத்தத்தோடே
கூசாம லில்லறத்திற் பூசைகொண்டு
அலகையென்ற பேய்களுக்குக் கொடுத்தபின்னும்
அம்பகுறி கும்பத்தி லடங்குவேனென்றான்
அலகையென்ற பூதகணந் தன்னேச்சேர்த்து [பார்
மானிலத்திற் தெய்வமென்று திரிந்திட்டான்
பலகையென்ற மேருவதை யவனுக்கேய்ந்து
பலகாலம் பூசிக்கப் பூரித்தாள்பாரே. (195)

பாரப்பா பத்திரங்கள் சாத்திப்பின்பு
பணியிடைகள் செய்ததற்குப் பலனைக்கேட்டான்
காரப்பா குருவருளால் சித்துடுக்கேய்ந்து
கணிகொல்லப் பொற்பிரம்பு யீந்தாளாத்தான்
ஆரப்பா அவன்சடைதான் பிரம்புமாச்சு
அண்டபின்ன முஞ்சேர்ந்து உடுக்குமாச்சு
சேரப்பா யீசன்மால் சக்கரத்தைக்கூட
சேர்த்தபின்பு திரிபுரையா னுடுக்குமாச்சே. (196)

மாச்சப்பா சக்கரத்தை அதனிற்சேரு
மைந்தனே மண்ணடங்காச் சத்தங்கர்ணும்
மூச்சப்பா கொள்வதன்முன் குபேரன்தன்னை
முகமான மேல்தட்டு தன்னில்வைத்து
பாச்சப்பா னாகமென்ற கயருகொண்டு
பஞ்சகர்தா னைவருமே யிடைவாராக
காச்சப்பா கண்ணனுடன் ருத்திரன்கூட
கைலைமலை பெற்றானைக் கலந்துகொள்ளே. (197)

கலந்தபின்பு காராளன் கையுடுக்குமாச்சு
கதிரடித்தா லேயளக்கும் படியுமாச்சு
அளந்தபின்பு அவன்கையி லிருந்திட்டாக்கால்
அண்டபதி ரண்டமெல்லா மளக்கும்பாரு
சலந்தனிலே யீப்புருந்தால் நீஞ்சுமோசொல்
சஞ்சலங்க னாடருத்த சமையமாறும்
பலந்தனிலே யிதுபலனைக் காணவேணும்
பாக்கியம்வேண் டாதார்க்குப் பரமஞானம். (198)

ஞானவான் தனக்கும்வன் தெய்வமானான்
நானிலத்தைக் கார்க்கவல்லோ மாரியானான்
வானவட வாக்கினிக்கு நின்றசத்தி
வழிமறித்து வழிகாட்டிப் பூசைவாங்க
தானமென்ற தானமெல்லா யிருந்தகன்னி
தையலற்குத் தையலா யிருந்தாளாத்தான்
கோணமென்ற கோணமெட்டி விருந்தகன்னி
கோதையரைக் காணாத கொடுமைதானே. (199)

கொடுமையென்று சொல்லிவந்த குருவேஅய்யா
கோதையென்ற கன்னியர்க ளெழுவராரு
அடுமையென்று பேர்படைத்துத் திரிவதாரு
ஐவரென்ற ராசாக்கள் தனக்குமுன்னே
படுவரென்ற பட்டவர்த்த னர்களாரு
பாரதத்தில் மாண்டதுவாய்ச் சொல்வதேது
நடுவிருந்த தெய்வமென்று சொல்வதாரு
நல்லபதம் பெற்றஐவர் தெய்வமாமோ. (200)

தெய்வமென்று கேட்கவந்த புலத்தியாகைள்
தேவியென்ற மனோன்மணியாள் திஷ்டிப்பாலே
தெய்வகன்னி பெழுபேரும் பிறந்தார்பாரு
தேசத்தில் சத்தமாத ரென்றுபேரு
அவமென்ற அவையடக்கந் தன்னுல்மைந்தா
அவரவற்குந் தெய்வா யிருந்தாளாத்தான்
கலமென்ற காளிகண்ணாடி மலையாச்சு
கதிர்சாய்கை மதிராய்கை ரெண்டுமங்கே
தவமென்ற தவத்தாலே காணவேணும்
தாயைவிட வேறுமுண்டோ தவத்தோருக்கே. (201)

தவத்தாலே பெரியோர்கள் தாயைக்கண்டார்
தனியான கன்னியர்கள் ஏழுபேரும்
அவத்தாலே அவாவர்க ளுலகுதன்னில்
ஆரணியந் தோருமே அலைந்தாரப்பா
தவத்தாலே கண்டவர்கள் கோடாகோடி
தனியான லாடர்தன் முனிவந்தா னும்
தவத்தாலே சகலசித்து முடிக்கவென்று
தன்கைமா ரெழுவருட னிருந்தார்களே. (202)

யிருந்தார்க ளவரவர்க ளொருசமையமாக
யிருளறுக்குத் தெய்மென்று யிருக்கத்தானும்
மறந்தார்க ளாவருமே போனபின்பு
மதிகெட்ட மூடரவர் மாண்டபேரை
யிறந்தவர்கள் வந்தார்க ளென்றுசொல்லி
யிரவுபகல் கொண்டாடி குலவையிட்டு
பறந்தவர்கள் பலகாலம் பறக்கமாட்டார்
பாவெழி வந்தபின்பு பார்ப்பாரய்யா. (203)

பார்க்கவே பகவதியா யிருந்தான்பாரு
பாசமய மாறுக்குள் ளிருந்தவல்லி
ஆர்க்கவே ஆதார மானாத்தான்
ஐய்பூத மதிலுறவா யிருந்தான்பாரு
மார்க்கமதை யின்னதென்று சொல்லப்போமோ
மணிநாகம் போலேயல்லோ மகிழ்ந்தகன்னி
திர்க்கமதை யின்னதென்று செப்பக்கேளுந்
திரோதாயி கடத்தெல்லாஞ் செப்புவோமே. (204)

செப்பவே செகசால மிதுவேயாச்சு
செய்யவே அய்யோத்தி தன்னிலப்பா
கற்பழியா மாதர்கள் மெத்தவுண்டு
கைலைநக ரென்பதுவு மதுவேயாச்சு
ஒப்பாரு மில்லாத கன்னியோர்கள்
ஒகோகோ அவர்களெல்லாம் உலகுதன்னில்
மெய்ப்பாக ருத்திரனா ரம்சமாக
வேலான பதவியிலே நின்றார்பாரே. (205)

நிற்கவே அம்பலத்தில் நடனங்காண
நிலவரையிற் பதுங்கியல்லோ நின்றாரப்பா
தக்கவே ருத்திரனார் பார்த்துப்பின்னும்
தாண்டவனு ருத்திராய் நின்றாரப்பா
மெய்க்கவே கன்னியர்க ளேழுபேரும்
மேலான பதவிவிட்டு விண்ணுக்குள்ளே
வேர்க்கவே திரிந்தார்கள் வெளியிலேதான்
வேதனெ னும் பிரமனுக்குச் சிவன்சொன்னாரே.()

சிவன்சொன்ன மார்க்கமதைச் சொல்லக்கேளு
சிறுகன்னி யெழுபேரும் செகத்தின்மீதில்
அவர்சொன்னார் பேய்போலே திரியவென்று
அருள்செய்த படியாலே தேவிகடல்
திவனென்ற தெப்பையதைக் கையிலேந்தி
திலகமிட்டு நாடுதனிற் திரிந்தார்பாரு
பவனென்ற செம்படவன் வீட்டிலுத்தான்
பழிவாங்க வெனப்பிறந்தா ளென்தாய்தானே.()

தாயர்ன தாய்வந்து பிறந்தபோது
தையலர்க ளெழுபேரும் பிறந்தாரப்பா
மாயான மயானருத் திரன்பிறந்தான்
மானிலத்தில் மீனவனை செயிக்கவென்று
பாரான பூமியது குலங்காமற்கார்த்த
பாலகரெட் டிப்பேரும் பணிசெய்தார்கள்
கரியாமல் பழம்பழுத்த கரியமாலும்
காரணிக்குக் குறிசொல்லக் குழைந்தையானார். (208)

குறிசொல்லக் குழைந்தையென்று வந்தமாயன்
கடசாம லவன்மடியி லிருந்துபின்னும்
அரிபென்ற யெழுத்தறியான் வல்லான்தன்னை
அம்மையடா கொண்டுபின் முறத்திலவைத்தான்
குறிபென்ற நகக்குறியால் வயற்றைக்கீறி
குடல்பிடங்கி மாலையிட்டான் குமரியப்பா
பிரபலமாய் ரெண்டாக வகுத்துசேர்த்து
பேசரியப் பப்பையதாய்ச் செய்தான்பாரே. (209)

சேத்ததொரு பம்பையடா யிடம்பையாக
செகசால உலகமெல்லாத் திடுக்கென்றென்ன
காத்ததொரு மூக்கனுங் கயரதாகக்
கரியமா லுந்தியடா பிரமமென்று
யேத்ததொரு அடிக்கொம்பு ருத்ரனப்பா
யெதிர்காண வளையம்நால் யெதிரிகட்டை
பாத்ததை யானறிந்து உனக்குச்சொன்னேன்
பண்பான மலைமகள்தன் கூத்துத்தானே. (210)

தானென்ற கூத்தாலே யெல்லாமாச்சு
தரணியிலே தாய்சமையம் பெரிதுமாச்சு
ஊனென்று முறவென்று மிவர்கள்கூட்டம்
உத்தபந்தி யிருபத்தி ஒன்றுமாச்சு
தேனென்ற செம்படத்தி வேடம்பூண்டு
தெருவிலே வந்தல்லோ திரிந்தாள்பாரு
மானென்ற நாகமதைத் தரித்தயீசன்
மாசற்ற பிரமமென்று யிருந்தார்பாரே. (211)

பார்க்கவே அவள்பூண்ட வேடந்தானும்
பழிகாரி போலேயவள் திரிந்துபின்னும்
மார்கமதைக் காணாத மூடர்தானும்
மலையனா ரெல்லையிலே பிறந்தாளென்பார்
ஆர்க்கவே அவநரித்தா ளந்தஊரில்
ஐந்துனாள் போனபின்பு சுருதியானாள்
ஏர்க்கவே பேர்படைத்து அசுரர்தன்னை
யிடரவே பிரமைகொண்டு யிருந்தார்பாரே. (212)

யிருந்தயிட மவனாரை மசானமாக்கி
யேகாந்த ரூபமதைப் படைத்துப்பின்னும்
அருந்தவத்தோ ரமூர்தமது கடையும்போது
அரனாரு மமூர்தமென்று விஷத்தையுண்டார்
பொருந்தவே விஷமுண்ட யீசனாரும்
பெலியிரந்து வுண்டகூத்து யிதுதானப்பா
வருந்தவே வந்தவகை யெல்லாஞ்சொன்னேன்
வழிகாண மூடருக்குச் சொலவேண்டாமே. ()

வேண்டாத நஞ்சுண்ட ருத்திரன் தானும்
வேதனுட சிாசறுத்த குருநாதன்ருன்
தாண்டவியாள் தனைப்பெற்ற அயோத்திவிட்டு
தக்கனைப்போற் சூரனைத்தான் வதைத்தமார்க்கம்
ஆண்டவனா ராடியதோர் கூத்திலப்பா
அங்கையெனுந் திரிகுவி யானாள்பாரு
வேண்டியே தபோதனர்கள் வந்துபோற்ற
வேதியர்கள் வேதமெல்லா மவளானாளே. (214)

வேதமென்ற மனோன்மணியா ளவரைக்கொண்டு
மேலான ஆசூரில் தவத்தைச்செய்து
பாதமென்ற யிடபாகப் பேருபெற்று
பதிவான காஞ்சியிலே பரனாருக்காய்
பேதமையாய் வாழைப்பந் தவிலேவந்து
பெரியதவஞ் செய்தல்லோ யிருந்தவல்லி
பாதமூர்த்தி பரமனுக்குத் தேவியானாள்
பச்சைவல்லி யென்றவனைப் பகரலாமே. (215)

பகரலா மென்றுசொன்ன குருவே அய்யா
பரசமைய மாறதனில் நின்றருபி
மணியணியாய் நின்றவல்லி யவனைக்காண
மணியான மணியாட்டம் வந்ததேது
கனியான ராசிபனி ரெண்டுமேது
கதிர்காணா அலகைபல பேர்தானேது
துணியான கந்தையது வந்ததேது
துணிந்துபல பெலிகளது கொடுப்பதேதோ. ()

ஏதென்று கேட்பதற்கு யின்னங்கேளு
யெளிதான யெல்லம்மை யென்பதாரு
வாதென்ற அவள்நீலி காளியாரு
வழிமறித்துப் பூசைகொள்ளும் பகவதியுமாரு
மாதென்று பூமியிலே மல்லாரிகொட்டு
மாரியென்ற வாசலிலே நிற்பதாரு
காதென்று மூக்கென்று மிருப்பதென்ன
களறிசெய்து பூசைபோட்டுச் செய்வதேதோ.

போடுவது யென்னவென்று கேட்கவந்த
புலத்தியனே சொல்லுகிறேன் கேளுகேளு
ஆடுகின்ற மணியாட்ட மம்பரமேயாச்சு
அதைச்சேர்ந்த விபரமின்ன மரையக்கேளு
நாடுகின்ற ராசியாடா செய்குறிகளாச்சு
நல்லதுணி கந்தையடா! வேதமாச்சு
போடுகின்ற பெலியல்லோ யெருமையாச்சு
போக்கறியார் மூலமென்று புகழுவாரே. (218)

மூலமென்ற திதுமூல மல்லகண்டாய்
 முக்கண்ணி யுடகத்து முனிவராட்டுக்
 காலமென்ற லதிகாலம் பூசைவே னுங்
 கன்னியென்ற யெழுவருவே பரசமையமாச்சு
 ஆலமுண்ட கண்டரிட மொருத்தியாச்சு
 ஆதியவ னிரணியனைக் கொன்றபோது
 தாலமென்ற செகந்தனிலே யுதிரபெலிவாங்கத்
 தாயார்தன் வாசலிலே நின்றாள்பாரே. (219)

யெதிரான அவதாரத் தேசத்துள்ளே
 யெங்குநட தேவியுட னிருந்துபின் னும்
 சதிரான கதிர்சாய்ந்த உலகத்துள்ளே
 கம்பத்தி னடியில் நின்றான் கரியமாலும்
 சதிரான பெலியுமடா முப்பெலியும்வாங்கிச்
 சந்தியிலே மடிந்தவர்க்குச் சாவுமில்லை
 அதிரான அடிபட்டுச் செத்தபேரும்
 ஆத்தாமத்தைக் குறியாத அலகையாமே. (220)

அலகையென்று மானிடரை மிரட்டிப்பின் னும்
 ஆக்ரமித்துப் பற்கடித்துப் பெலியும்வாங்கி
 பலகையென்ற பலவூரு மயத்துநாளில்
 பலசமய மார்க்கமதைப் பார்த்துப்பின் னும்
 அலகையென்ற ஆரூன் சமையத்தன்னில்
 அக்கினியாம் வீரனென யிருக்கவென்றார்
 சலகையென்ற அக்கினியும் படியுமானான்
 சஞ்சலங்கள் தீர்க்கவல்லோ தாயார்பாரே. (221)

தாயான மூலத்தைச் சொல்லக்கேளு
 தனியாலிற் பள்ளிகொண்டான் தாயாராகும்
 பேயான அலகையுடன் கூத்துமாகி
 பெரியதெய்வ மென்றுமவன் பேருபெற்று
 காயான காஞ்சிகா மாட்சியானான்
 கார்காலத் தன்னிலே மாரியானான்
 பாயான உலகத்திற் பத்தினியுமானான்
 பரசமைய மாறுக்கு ளிருந்தாள்கானே. (222)

யிருந்தவிடங் காணுதற்கு அச்சஞ்சொல்லும்
 யீறென்று வேதமதி விருந்தகத்தி
 யீரூரு சமயமதி விருந்ததெங்கே
 யிருந்தவிட மெந்தனுக்குக் காட்டவேணும்
 யிருளிருக்குங் கோலமதைச் சொல்லவேணும்
 யின்னதென்று அடியேர்க்கு யியம்பவேணும்
 யிருந்தவிதங் காட்டியே சொல்லவேண்டா
 மியல்பான குருசாமி யிறைஞ்சினேனே. (223)

யிறைஞ்சவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளும்
 யியல்பான சட்டைமுனி பேரைச்சொல்லும்
 மறைஞ்சகனி யின்னதென்று வகுத்துச்சொல்லும்
 மாரியென்று மரபுகளில் வந்ததென்ன
 அரன்செயலோ யல்லாது வேறுமுண்டோ
 அம்பிகைதன் னருளான லிபாமென்ன
 கரஞ்சபின்பு யிரக்கமென்ன காண்பதென்ன
 காசினியோர் தன்பகட்டைக் காட்டுவீரே. (224)

காட்டாத பொருள்களெல்லங் காட்டச்சொன்ன
 கருத்துள்ள புலத்தியனே கூறக்கேளு
 மூட்டாத கம்பளி யதனைப்போத்தி
 முதல்வனுப் நின்றவனே தெய்வமாச்சு
 மாட்டாத நவசித்தர் வைத்தபேரு
 மாரியென்ற வகுரியது நானேயென்றான்
 கூட்டாத அக்கினியே சட்டைமுனியாச்சு
 கூடிநின்ற கைப்பிடியே பிரமங்கானே. (225)

பிரமமென்ற கபாலமடா ஆத்தாள்பீடம்
 பிரசமைய மாறுக்கும ஒருத்திதெய்வம்
 கருமமென்ற பூமியிலே மாரியானான்
 காமாட்சி யானவனுமவளேயானான்
 வருமமென்ற யெல்லம்மை யவளுமாச்சு
 வழிமறித்த பகவதியு மவளுமாச்சு
 தருமமென்ற பச்சையுமே அவளுமப்பா
 தரணியிலே யீராறு சமையங்கானே. (226)

காணென்று யெந்தனுடன் சொல்லவந்த
காரணசற் குருவேயான் கருதக்கேளிர்
ஊனென்றுங் கங்கைநதி யாடவென்று
உலகிலுள்ள மானிடர்கள் போவதேது
மானென்ற விழியான கன்னிதானும்
மதத்தாலே நீர்தனிலே முழுக்குதேது
தேனென்ற மொழியுடையா ளாத்தாள்தானும்
தெளிவான தெளிவெடுத்துக் காட்டிடரே. (227)

காட்டவே யின்னமொன்று கருதக்கேளிர்
கள்ளநதி யேழுமங்கே பிரவேசித்து
நாட்டினில்தா தன்சடைமேற் கெங்கையாரு
நாட்டிலுள்ள மானிடர்க்கு மோட்சமேது
பூட்டாகப் புதுமைகளைக் காட்டவந்தீர்
புவியிலே அய்யனாரும் ருத்திரனாரும்
காட்டவே யிதுபுதுமை காட்டவேணும்
கருத்துள்ள சீடரவர் மகிழத்தானே. (228)

தானாக நின்றவன்றன் சிரசுமீதில்
தனியான கெங்கையுடன் கதிருஞ்சாத்தி
ஊனான உடலுக்குள் ளிருந்தாரீசன்
உண்மைபா யிதனுடைய உணவுகேளு
மானாக யிடப்பாகம் வைத்தாய்யா
மானிலத்து மானிடர்க்கு மதுவோயாச்சு
வானான யிவனேவல் கேட்டவேகம்
வழியான சத்திதந்தி சாற்றக்கேளே. (229)

சாற்றவே வினேதிர ஸ்தானஞ்செய்து
தாரணியில் மூடருக்குக் கங்கைநதியப்பா
ஆற்றவே யவளிடத்தில் வந்ததோசம்
அப்புரத்தே போகாமல் முழுகவந்தான்
தூற்றவே கெற்பமென்ற தோசந்தீரசு
சுந்தரியாள் நீரூடித் தூரநின்றாள்
பார்த்தபேர் பயப்பட்டுத் தூரநிற்கப்
பைங்கிளியா ளதுகண்டு பதுங்கினாளே. (230)

பதுங்காத மலர்தன்னைச் சொல்லக்கேளிர்
பரவைமரம் பிர்மமடா பார்த்துக்கொள்ளு
ஒதுங்காத மலருருத்ரன் அனந்தனாகும்
ஒத்துப்பார் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைதன்னை
பதுங்காதே ஞானவழி யேறுயேறு
பஞ்மா பாதகரி னுறவுதள்ளு
ததுங்காதே சத்தநதி பிறப்பு யெந்தன்
தன்பொதிகை மலையல்லால் வேறுமுண்டோ. (231)

வோடா யென்மலையிற் பிறந்ததீர்த்தம்
வெளிகண்டுயேழுமங்கே பிரவேசித்து
காரடா குருபதத்தைப் பனிரெண்டாண்டு
கருணையுட னுந்தனுக்குக் காட்டுவார்கள்
பாரடா செகசாலக் கூத்தைமைந்தா
பழிபாவம் வாராமற் பாருபாரு
ஆரடா யெனைப்போலே சொல்லப்போரார்
ஆச்சரிய மிந்தனால் முற்றும்பாரே. (232)

யெந்தனுட னூல்பார்த்து யிருந்தபின்பு
யெளிதாக நூல்தோரும் பார்க்கவேணும்
மைந்தனே யென்மகனே சொல்லக்கேளு
மச்சமுனி சொற்படிக்கு நடக்கவேணும்
கந்தனா ரெந்தனுக்குச் சொன்னவார்த்தை
காண்பதென்ன காணாமந்தப் பருபதந்தான்
பந்தான மாதர்கள் தன்னைச்சேர்ந்தான்
பழிபாவ மெத்தவடா பாருபாரே. (233)

பாரிலே நடப்புபல விதங்களாகும்
பழிகாரப் படுகுழியிற் றள்ளுவார்கள்
ஆரிலே நீராடப் போறேனென்பான்
அவர்கள் செய்யுங் கருமங்க ளறியமாட்டான்
பேரிலே பிரபலமா யிருப்பாரப்பா
பெரும்பாவஞ் செய்வார்கள் பேருள்ளோர்கள்
காரிலே முனைத்தவிதை தன்னைக்காணார்
கசடர்கள் தன் னுறவாலே கலங்குவாரே. (234)

கலங்காமற் பூசாரி பேணாக்கேளு
 கருத்துள்ள மானிடரி லொருவரப்பா
 மலங்காமல் மாரியைத்தான் மனதில்வைத்தான்
 மகத்தான பூசாரி பென்பாரப்பா
 தலங்காமற் தேவரிசி சித்தர்போற்றும்
 தாய்பதத்தி லனுதினமுங் கார்க்கவேணும்
 அலங்காத தீபமதை யறியவேணும்
 அப்பவல்லோ பூசாரி பென்னலாமே. (235)

எண்ணாமல் மானிடர்க ளுலகுதன்னில்
 எண்ணியெண்ணி எழிதாகப் பூசைசெய்வார்
 கண்ணான கங்காளி வீரபத்திரன்
 கருத்துள்ள செயமுனிவர் தன்னகாணார்
 கையுடுக்கு விபரமதைக் காணாரப்பா
 கன்னியிலே நிகர்சொல்லத் திறமுங்காணார்
 மண்ணான மணிச்சிலம்பின் பேரைக்காணான்
 மந்தையிலே மாடுமேய்க்கு மனிதர்தானே. (236)

மார்க்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு
 மண்டபத்தில் தேவதைகள் வெவ்வேறப்பா
 ஆர்க்குமே தெரியாது யிந்தக்கேள்வி
 அவணிதனில் வீரனெல்லாந் துஷ்டனாகும்
 கார்க்கவே வைத்ததொரு அட்டகாளி
 காசினியிற் துஷ்ட்டர்களை யடக்கிக்கொண்டு
 பார்க்கவே பிரபலமா யிருந்துபின்னும்
 பதிகார்க்க வேணுமென்று யிருந்தவாரே. (237)

யிருந்தாக்கா லொன்றுமில்லை யேகவெளியப்பா
 யிருகையுஞ் சிவமொன்று சத்தியொன்று
 மருந்தான தேகமடா மாயக்கூத்து
 மயக்கத்தால் கோடிசன மிலந்தாரப்பா
 அருந்தாத கனியதுவே யிந்தக்காயம்
 அம்பலத்தான் கூத்தடா அறிந்துபாரு
 பொருந்தாத விடம்போலே பொய்களவுநீக்கி
 பொல்லாப்பு ஒருநாளஞ் செய்யவேண்டாம். ()

செய்வினையே பிறப்புமாற் தெளிந்துபாரு
 செய்கால ருத்தானே புண்யமாச்சு
 கைவினையாய்ச் செய்ததெல்லாங் கருமமாகும்
 காயினியில் மாயவனே கர்த்தனாகும்
 ஐவருமே பலவிதமா யிருந்தமார்க்கம்
 அம்பிகையாள் தன்னருளால் வந்தபாவை
 மைவினியாள் தன்மாய்கை யற்றுப்பின்னும்
 மகாதேவர் தன்னருளை வணங்குவீரே. (239)

வணங்காத பேர்கள் தனை வணங்கவேண்டாம்
 வணங்கினு லின் னூலை வணங்கவேணும்
 யினங்காம லொருவனுக்குச் சொல்லவேண்டாம்
 பிப்புலியிற் சிறுமைந்த னுறவுதள்ளு
 அனங்கனென்ற மாணுட மாய்கைதள்ளு
 அரன்பாத மாயிபதம் பணிந்துபோற்று
 யினங்கவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 யிதையறிந்து நடந்தவனே ஞானிதானே. (240)

ஞானியென்று லோகத்தில் மெத்தவுண்டு
 தல்லினக்க மில்லாதான் ஞானியல்ல
 கானிகொண்டு கோடிதந்து திரியவேண்டாம்
 காசினியில் மெத்தவடா கண்டுபாரு
 தானியத்தில் வித்தாக யிருத்தயீசன்
 தனையறிந்து மார்க்கமதைக் காணுகாணு
 பேணியே ஒருவருடன் பேசவேண்டாம்
 பேச்சாலே ஒன்றுமில்லை பிழைக்கத்தானே. (241)

பிழைப்பதற்கு வேணுமென்று சொல்லவந்த
 பெருந்தமிழில் வல்லவரே சொல்லக்கேளீர்
 அழைப்பா அஞ்செழுத்துப் பிறந்ததெங்கே
 அன்பத்தோரட்சரமும் பிறந்ததெங்கே
 மழைப்பதற்கு மந்திரந்தான் பிறந்ததெங்கே
 மாசில்லான் தன்கையிலே பழுவதெங்கே
 வழைப்பதற்கு விந்துவது வந்ததெங்கே
 வழியாக விபரமாய் வழுத்திடரே. (242)

விபரமினிக் கேட்கவந்த பிள்ளாய்கேளு
விதமான அஞ்செழுத்து விந்துவாச்சு
தபரமே தத்துவந்தான் தொண்ணூற்றும்
தவஞானி கண்டதடா அகாரத்துள்ளே
பவரமினிச் செய்யாமற் குருவைக்காரு
பதிவான பிரணவத்தில் பின்புகாட்டு
மகரமினி மீனமதா யிருந்தமார்க்கம்
மகாதேவ ரெழுத்தாலே மழுவைத்தாரே. (243)

வாமியிவள் மார்க்கமிது அன்பத்தொன்றும்
வரையேழுங் கடத்தபே ரின்பமப்பா
காமியிவள் வெகுகாமி கன்னிகன்னி
காமனுக்குத் தாயான அன்பத்தொன்று
ஆமிவளை யறிந்தாக்கா லெல்லாங்காணும்
அவளுடைய பிரதமையே யெல்லாமாச்சு
தாமியிவள் பூஷைபண்ண யெல்லாங்காணும்
தாயைவிட்டாற் பிரபஞ்ச மில்லையே. (244)

இல்லாம விருப்பதற்கு யியல்புகேளு
இயல்பான பூசையடா சிதம்பரமேயாச்சு
சொல்லாமற் சிவபூசை செய்யவேணும்
சோதித்துச் சிவனடியை வணங்கவேணும்
நில்லாமல் நெடுமூச்சை யடக்கிப்பாரு
நிலைக்குமடா தவமுனக்கு நேர்ந்துபாரு
கல்லாமற் கற்பவற்கு யிந்தஞானம்
கருதவே தோணுமடா கண்டுகொள்ளே. (245)

கண்டுகொள்ளு யென்றுசொன்ன புலத்தியாகேள்
கமலத்தில் பிரமன்வந்த விதங்கள்சொல்வார்
காணாத காட்சியடா பாமஞானம்
கவந்தாக்கா லப்போது தெளிவுகாணும்
பூனாத பொன்னணிந்து வருவாள்பாரு
பொய்மாய்க்க யென்றதெல்லாம் பொய்யதாமே
வீனான மாய்கையினில் விழாமல்தானே
விருட்புகின்ற சூட்சுமதே மாய்கைதானே. (246)

மாய்கையென்ற சூட்சுத்தை மருவிப்பாரு
மனையாட்டி யாசைதனை மறந்துபாரு
ஆகையா லாகாமிய மொடுங்கவேணும்
அறுமறையி லுள்ளபடி உரைத்தேனப்பா
பாகையுண்ட யீயதுபோற் பறக்கவேண்டாம்
பஞ்சமா பாதகத்தை மறந்துநீயும்
யீகையென்ற அறமதுவே தத்தளிக்கப்பண்ணி
யிருந்தயிடங் காணியடா யியம்புவேனே. (247)

யியம்புவே னென்றுசொன்ன குருவே அய்யா
யெளியேனா னேசிறுவ னேதுங்கானேன்
பாம்புமேல் பள்ளிக்கொண்டான் றனக்குயெட்டுப்
பாரியென்று சொன்னவனாக பகரவேணும்
காம்பிணைய தோளார்தன் மாய்கையெல்லாம்
கண்ணனுட மாய்கையது யென்றதேது
சாம்பசிவ நிரந்தரமாய் நின்றநிலைசொல்லும்
சர்ப்பத்தில் விஷம்வந்த வார்சொல்வீரே. (248)

விசமென்ற மாய்கையது பெண்ணதாச்சு
விமலனுட திருக்கடத்து விளங்கப்போமோ
கசமென்ற குழிதனிலே விழுத்தமாந்தர்
கருதுவார் பலவிதமாய்க் கண்டுபாரு
வசயென்ற ஞானத்தைக் கண்டபேர்கள்
வழிவசத்தைக் காண்பார்கள் மற்றோர்காணார்
மசகமென்ற கொசுப்போலே மயங்கவேண்டாம்
மதிவிரவி யற்றபிரம் யோகம்பாரே. (249)

யோகமென்றால் சிவயோக முன்மையாச்சு
ஒத்துநின்ற கிரிகையடா யோகவாழ்க்கை
பாகமென்ற விடப்பாகம் பெற்றாளாத்தான்
பதியறிந்து நின்றவனே சிவயோகியப்பா
ஆகமபு ராணமெல்லா மவனையாச்சு
ஆகியாய் நின்றசத்தி யவனுக்கட
ஆகமத்தைப் பேசிவைத்தா ரீசன்தானும்
அப்படியே உலகமது நடந்தவாரே. (250)

நடந்தவா ரென்றுசொன்ன நாதாகேவீர்
நானிலத்தில் விருதுபதி னெட்டுஞ்சொல்லும்
கடந்தோர்சொற் கவிசிதறு மெழுத்துஞ்சொல்லும்
கைலாச மேருவென்ற வரையுஞ்சொல்லும்
படர்ந்தகொடி கயருக்கும் பம்பைக்குந்தான்
படியான டப்பைக்கு மெழுத்துச்சொல்லும்
வடம்புனரு முடலுக்குங் கிடுகிட்டிக்கும்
வளமைபெற்ற சவுரிக்கு மெழுத்துமுண்டோ. (251)

முதலான ஆலையமான் கோவிலுக்கு
முன்னின்ற பீடத்தி னெழுத்தைச்சொல்லும்
அதிலான பாவையொடு பீடத்துக்கும்
அம்மனுக்குந் தீபக்கா லெழுத்துஞ்சொல்லும்
மதிலான பிரகாச மட்டிக்கும்
மறையோதும் பூரிக்கு மெழுத்துச்சொல்லும்
காதலாங் கன்னியர்க்கு மோகத்தாலே
கைபிடிக்கு மெழுத்ததனைக் காட்டவேணும். (252)

மாட்டினதோர் வளையமடா அகாரமாச்சு
மருவிநின்ற குஞ்சமடா பிஞ்சுமாச்சு
காட்டினதோர் விருதெழுத்து யினாரமாச்சு
கடுத்துநின்ற சலவிருது அதின்பிஞ்சுமாச்சு
ஆட்டியதோர் மணியல்லோ உகாரமாச்சு
அதில்நாவு டன்கூடப்பிஞ் செழுத்துமாச்சு
கூட்டியதோ ரெழுத்தாலே மணிகள் சேர்த்துக்
குறமகளை மாலையிட்டார் முருகன்தானே. (253)

தானென்ற குறவருக்கு மணிகள் சேர்த்துத்
தனிக்காட்டில் குடியிருக்க வைத்தாளாத்தான்
ஊனென்ற உடலெழுத்துத் தீபக்காலாச்சு
உத்துநின்ற பம்பையடா ரீங்காரமாச்சு
பானென்ற வளையமடா சங்நீங்காச்சு
பதிவான குச்சியடா ஓங்காரமாச்சு
ஆனென்ற ஆணுவத்தைப் படைத்தபேர்க்கு
அடக்கமல்லோ ரகசியங்க ளானவாரே. (254)

வாருகொண்டு யிறுக்கியல்லோ மேளந்தன்னை
வையகங்கள் தானதிர முழக்கமிட்டு
பேருகொண்ட சேகண்டி யடிப்பதேது
பெலமான நாதாக்கள் முழக்கஞ்சொல்லும்
ஆருகொண்டு அம்பலத்தி லாடும்போது
அவருடைய தன்காலில் சலங்கையேது
ஊருகொண்டு சொல்லாமல் வென்றுசோம
ஊன்றிசிலம்புக்கே கார்வையுட யெழுத்துச்சொல்லே.

வீரான வீராப்பு யேழுமாச்சு
விதமான அகாரமடா அதுவேயாச்சு
பாரான சேகண்டி இகாரமாச்சு
பறையெழுத்தும் பரனுமங்கே கூடிநின்றார்
வாரான யெழுத்தல்லோ யெட்டுமாச்சு
வடமென்ற நாகமடா கயரதாச்சு
கூரான சலங்கையடா ஐந்துமுன்றும்
கூடிநின்ற யெழுத்தாலே யெல்லாமாச்சே. (256)

ஆச்சடா அகாரமுத லைம்பத்தொன்றும்
அறிவான மூலமடா ஐந்துஐந்து
பேச்சடா பிரணவமு மைந்துமாச்சு
பேசரிய மந்திரமு மதுவேயாச்சு
காச்சடா பாலதுக்கு மோர்தெளித்தாப்போலக்
கண்ணுக்குள் மணியான கருத்தைப்பாரு
நீச்சடா நிலைகாணுக் குருடருக்கு
நிலவரத்தைக் கண்டவர்கள் நிசங்காட்டாரே. (257)

நிசமான பூரணமே தெய்வமென்றும்
நிலையான பஞ்சகர்த்தாள் நீதியாகும்
கெசமான கெசமல்லோ சமுசாரவாழ்க்கை [டாம்
கிரிகையோர்க் கிதுவேணும் கிலேசம்வேண்
பசுமான பாசமது பற்றிற்றூனல்
பரகெதிக்கு வழியில்லை பாருபாரு
வசமான மாயையதைத் தள்ளவேணும்
வழிபாடு கண்டுமெள்ளத் தேறுதேறே. (258)

தேறுமென்று பெந்தனக்குச் சொல்லிவந்த
தெளிவுதா வின்னதென்று காட்டவேணும்
காறுமென்று சொல்லாமல் கருத்தைச்சொல்லும்
கரைகாணுப் பேரின்பங் கண்டநாதா
கூறுமென்று நானடியேன் கேட்கவந்தேன் [லும்
குருவென்றும் சீடரென்ற பெழுத்தைச்சொல்
மாறுமென்றீ பெழுத்ததிலே உண்டோசொல்லும்
மாதவத்தில் சத்திநின்ற வகைசொல்வீரே. (259)

வகையான வகையின்னம் வணங்கக்கேளீர்
வயிரவனார் காவலென்ற மார்க்கஞ்சொல்லும்
துகையறிந்து தோத்திரங்கள் செய்வதேது
துரைத்தனஞ் செய்கின்ற பெழுத்தைச்சொல்லும்
பகையான பகையறிந்த பெழுத்துஞ்சொல்லும்
பழிகண்ட வழியாடு பெனக்குச்சொல்லும்
தகையான தகையறிந்த எழுத்தைச்சொல்லும்
தனித்தனியே வெளியெங்கே காட்டுவீரே. (260)

காட்டுமென்று பெந்தனைக் கேட்கவந்த
கருத்துள்ள சுந்தாமே கருதிக்கேளு
பூட்டுப்போ விருந்துலக வாழ்க்கையப்பா
பொய்யென்று பெண்ணியே தள்ளவேணும்
மாட்டுமே லேறுமந்த யீசன்னுணும்
மதிரவியாய் நின்றதுவுங் கண்டுநீயும்
நாட்டிவைத்த மாந்தனக்குத் தாயைப்போலே
நானிலத்தோர் தங்களுக்கு யீசனாச்சே. (261)

ஈசான்ய முதலாக யெட்டுத்திக்கும்
இருப்பவனே ஒருவனப்பா யியல்பாய்க்கேளு
மாசான மோரொழுத்தில் முடிந்ததப்பா
மனோன்மணியா ளெந்தனக்கு மகிழ்ந்தவார்த்தை
ஆசானும் சொல்வதல்லால் மற்றோர்சொல்லார்
அவனிதனில் கல்விகளு மதிகமுண்டு
கூசாம லொருவருக்குஞ் சொல்லவேண்டாம்
கூருகிட்டார் தன்னுறு த ன்ருதள்ளே. (262)

கண்ணுக்கு ளொருவனின்ற நிலையைக்காட்டும்
கருவிலே துன்பமென்ற கருவைக்காட்டும்
மண்ணுக்கு ளொருவனுமாய் தின்றதைன்
மதிகெட்டு மதியான வாருஞ்சொல்லும்
விண்ணுக்கு ளொருவனுமா யிருந்தமூர்த்தி
விதிதனக்கும் மதிதனக்கும் விபரங்காட்டும்
பண்ணுதமி மூராய்ந்த குருவேசாயி
பாகெதிக்கு ஒருவனல்லால் வேறுமுண்டோ. (263)

பாகெதியைக் காண்பதற்கு விபரங்கேளு
பாரிலுள்ள தேவதையைப் பூசைபண்ணி
பாகெதிக்கு ஆளாக யிருந்தாயானால்
பட்சம்வைத்து பென்குருவும் பகர்வாரப்பா
பாகெதிக்கு வழிகாட்டுந் தெய்வங்கேளு
பட்சம்வைத்து வீரபத்திரன் வடுகேனாடு
பாகெதிக்கு யிவர்கள்முத லெந்துபேரும்
பாரதனிற் குண்டலியும் பகர்த்திட்டேனே. (264)

திட்டமாய்ச் சொல்லுகிறேன் யின்னங்கேளு
திரிகால பூசையடா தேவபூசை
வட்டமாய் வளையமிட்டு அறுகோணமிட்டு
வாசலிலே காவல்வைத்து வணங்கவேணும்
அட்டமா சித்தோடு அனேகம்வித்தை
அவள்காட்டி வழிகட்டி ஆட்டங்கொள்வான்
பட்டமாம் பால்சொரிய வைத்தாள் கன்னி
பழிகாரி தனைப்பணிந்து பாதங்கானே. (265)

பாதமது பணிவதற்கு யின்னங்கேளு
பரிபாசை தனைமறந்து பணியவேணும்
வேதமது காணாதா நுறவுதள்ளு
வெள்ளாட்டிப் பயல்களை நீ சேர்க்கவேண்டாம்
தாதமது வல்லவடா தாயைப்போற்று
தையலர்க ளுறவாமோ தரணிமீது
மாதமது லேயொருநாள் மைந்தாகேளு
மாசில்லா மணியாள்தன் னுள்ளமாமே. (266)

தாமெனவும் போமெனவும் நின்றனாதன்
தரணியீ ரேழுக்கு மொருவனானேன்
தாமெனவும் நின்றசதா சிவனுமானேன்
சரமெல்லாம் நிறைந்துநின்ற பரமசோதி
பூமெனவு மிவ்வாரி லொருவனானேன்
புண்ணியனை யென்னுளும் புகழவேணும்
நாமெனவு மஞ்செழுத்தைப் பணியவேணும்
நல்லகெது படைவதற்குப் பாதையாமே. (267)

பாதையறிந் தேநடந்தால் பலனுங்கிடும்
பழிபாத மேதுமில்லை பரணைக்கண்டால்
கோதையரைச் சேர்ந்தாக்கா லேதுமில்லை
கொடும்பாவங் கிட்மொடா கடர்ந்துபாரு
சாதையறிந்த ஊனதுபோல் தயங்கவேண்டாம்
சமுசார மாயமெல்லாந் தள்ளவேணும்
காதையறிந்து மலகைபோற் கலங்கவேண்டாம்
காசினியிற் பொருள்தேடிப் புதைத்திடாதே. (268)

காசிமுதல் கன்னிவரை தெய்வமுண்டு
கலந்துநின்ற வகையடா கண்டுபாரு
தாசிமக னொருவனல்லோ தாயைக்காண்பான்
தற்கயிட்ட கந்தரமே சொல்லக்கேளு
ஆககவி பாடுவோற்கு மோட்சமில்லை
அரிஅரா வென்பவர்க்கு மோட்சமுண்டு
வாசிதனில் ஒளிந்தோர்க்குச் சாயுட்சியங்காட்டும்
வழிபாதை விதுவல்லோ வணங்குவாயே. (269)

வணங்கென்று சொல்லவந்த குருவே அப்பா
வழிகண்ட தேவதைக்கு உயிருண்டோசொல்
யெணங்கவே யெந்திரங்க ளுண்டோசொல்லும்
பேகாட்சா பூரணமு மெழுத்துஞ்சொல்லும்
அணங்களைப்போ லலங்கரித்துத் திரிவதேது
அன்னைபிதா யிருவரென்ற மார்க்கமேது
மனங்கண்ட தெய்வமதை மறந்துபின் னும்
மாகினாக் கண்டதுஞ்சொல் வணங்குவேனே. (270)

வணங்குதற்கு விபரமினிச் சொல்லவேணும்
மைந்தனே சொல்லுகிறேன் மருவிப்பாரு
அணங்கனுட தனுப்போலே கீறிக்கொண்டு
ஆதித்தன் வளையமொன்று அதிலேகீறி
அணங்கனென்ற யெழுத்திலே யிட்டுப்பின் னும்
அப்பனே குலமிட்டு ரீங்காரமிட்டு
பணங்காசு போகுதென்று பார்க்கவேண்டாம்
பாலோடு பலகாரம் வைத்துப்போற்றே. (271)

போற்றியபின் வீரனங்கே நிர்த்தஞ்செய்வான்
பொல்லாத வினைகளெல்லாந் தீர்த்துபோகும்
மாற்றியே அறுகோண மிட்டுநீயும்
மைந்தனே வளையமிட்டுச் சூலங்கட்டி
நாற்றிசைகொண் டாடஆ நெழுத்தைப்போட்டு
நால்வாச லிட்டல்லோ நடுவேகேளு
தாட்டிமையாய் ஐமூன்று யெழுத்தைக்கட்டி
தருவென்ற மாரிதனை நடுவேவையே. (272)

தடுவிருந்த மாரிதனைப் பூசைபண்ணி
நாட்டில்சீவ காருண்ய னென்றுசொல்லி
பிபாவி யானுக்கால் பழிப்பானப்பா
பரமசிவ னடியார்கள் பழிக்கமாட்டார்
கடுகடுத்து முகம்வெறுத்துக் காட்டுந்தெய்வங்
களியபா அட்டசத்தி கண்டுபாரு
வெடுவெடுத்த ருபமடா வேதனாகும்
வேதாந்த சிரோன்மணியா னாத் தாள்குத்தே. (273)

ஆத்தானைப் பூசைபண்ண அறிவுவேணும்
அறிவில்லா முடருக்கு அதிஷ்டமில்லை
பாத்தானே முப்பூத்தைத் தீயதாக
பழிகாரி கண்ணிலேதான் படவும்வேண்டாம்
வேத்தானைப் போலேயவள் வருவாள்பாரு
வேடங்கள் மாறியல்லோ மாரியானுள்
மாத்தானைக் கண்டவர்கள் மதிக்கமாட்டார்
மகராசி வாடிவெல்லாம் மாயக்கூத்தே. (274)

வழிகாட்டு மென்குருவே அய்யாஅய்யா
வழக்குண்டு மெந்தனக்கு முந்தனக்கும்
பழிகாட்டும் பெண்ணைச் சேர்ந்தபின்பு
பர்கெதிக்கு வழியில்லை யென்றதேது
சழிகாட்டுஞ் சதாசிவனு ராட்டமென்றும்
சாற்றினீர் முன்புமே சாற்றப்போமோ
அழிகாட்டுந் தடக்கையான் யெம்பிரானும்
ஆத்தானே யிடபாகம் வைத்ததேதோ. (283)

யேதென்று யெந்தனைக் கேட்கவந்த
யென்மகனே சுந்தரமே சொல்லக்கேளு
போதென்ற பெண்ணுலே பொறிகலங்கிப்போகும்
பொக்கிஷத்தின் மேலானை யதிகமாரும்
வாதொன்று மில்லையடா வழிகாணமாட்டாய்
வழக்குவேண் டாமினிச் சொன்னேனையா
மாதென்ற பொன்னுலே மாண்டுபோன
மானிடர்கள் மெத்தவுண்டு டருவிப்பாரே. (284)

மருவாம லிருந்தாக்கால் மனம்போங்காதே
மானிலத்தில் மானிடர்கள் பெருக்கமேது
பெருகாமற் போனாக்கா லுலகமேது
பெம்மானை யார்கண்டு தொழுவேபோரார்
சருகாம லிருந்தாக்கால் கால்வழியேபொங்கி
சஞ்சலங்க ளுண்டாக்கும் சாமிநாதா
அருகாகி யணையாம லறிவுகாட்டும்
ஆத்தானைப் பூசைசெய்ய அருள்செய்வீரே. (285)

அருகாமல் விந்துதிலை யுணரவே னும்
அவணியோர் செய்கரும மறக்கவே னும்
பருவமாய்ப் பெண்ணுசை மறக்கவே னும்
பக்குவத்தை யின்னதென்று அறியவே னும்
அருபமாய் நின்றெழுத்தைக் காணவே னும்
ஆத்தானைப் பூசைபண்ண அறிவுவே னும்
பருவமாய்ப் பூசையிலே மனதைவைத்துப்
பராபரையை யனுதினமும் போற்றுவாயே. (286)

போற்றாமற் போற்றாதற்கு விபரஞ்சொல்லும்
பொறியைந்தும் புலனைந்து மெழுத்துங்காட்டும்
ஆத்தானைக் காண்பதற்கு விபரஞ்சொல்லும்
அம்பலவர் பதம்போற்ற விபரஞ்சொல்லும்
பார்த்தாலே சிறுபிள்ளை யென்பதுவுஞ்சொல்லும்
பர்கெதிக்குப் பரனிருந்த விபரஞ்செல்லும்
மாத்தாலே லோகமெங்கு மதியாக்கன்னி
மாமரையுங் காணாத விபரஞ்சொல்வீரே. (287)

விபரமென்ன பூருவத்திற் சொன்னேனப்பா
விளங்கவே முக்காண்டங் கொங்கணவர்கொன்னார்
கபரமென்ன ராசாக்க ளைவுருக்கும்
காட்டினார் வேதமுனி கண்டுபாரு
கபரமென்ன கரகமென்ன கோடாகோடி
காட்டினார் நூல்தோறுங் கண்டுபாரு
விபரமென்ன பூரணத்தை ஒட்டினுக்கால்
வேதாந்தத் திறவுகோ லிதுக்குள்வாச்சே. (288)

ஆச்சென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
அய்யானே யென்குருவே அன்பாய்க்கேளு
மூச்சென்ற பிடமறிந்தா லெல்லாங்கா னும்
மூலத்தில் நின்றசிவ மெல்லாந்தோ னும்
பேச்சென்று மெண்ணாம லிருந்தபேர்க்குப்
பேருலகில் ஞானமது தங்கும்பாரு
காச்சிவதோர் கனியறிந்த பட்சிபோலே
கலத்தேற வழிகா னும் கண்டுபாரே. (289)

பார்க்கவே முனிவரவர் பாடும் நூல்கள்
பலவிதமாய்ப் பாடியல்லே பாழாய்ப்போச்சு
பார்க்கவே வலவிதங்க ளாகப்பாடிப்
பண்டிதர்க்குக் கைகுறிப்புக் காட்டினார்பார்
பார்க்கவே நூல்காட்டிப் பகர்ந்தாப்போலப்
பாடவில்லை யென்றுசொல்லப் பழித்தார்மாண்பார்
பார்க்கவே யென் னுலைப் பார்க்கவே னும்
பரியாச மென்றுசொன்னால் பாழாய்ப்போச்சே. ()

போச்சென்று சொல்லாம லிருந்துநீயும்
பொய்மாய்கை யென்பதெல்லாந் தள்ளுதள்ளு
ஆச்சென்று மனமுரைத்து நின்றபாலை
அப்பலத்தான் பதஞ்சேர அறிவுதோணும்
முச்சென்ற திரேகமடா யிந்தக்காயம்
முன்னில்லை பின்னில்லை முக்கால்பாரு
பாச்சென்ற பாழ்மாய்கை யெல்லாம்போகப்
பராபரையைப் பூசித்துப் பலனைக்காணே. (291)

பலனென்ன யிப்பூசை பலனைப்பாரு
பரதேசிக் காவலனைப் பணிந்துநீயும்
பலனென்ன பாக்சியத்தை யாண்டபேர்க்குப்
பலன்கிட்டு மென்பார்கள் பாரின்மீதில்
பலனென்ன வேதாந்தம் பார்த்தபேர்க்குப்
பலனுண்டு பரியாசம் பகரப்போமோ
பலனென்ன தேவதைக்குப் பகாவேண்டாம்
பரதேசிக் கன்னமது பகாவேணும். (292)

வேணுமென்று யெந்தனக்குச் சொல்லவந்த
வேதாந்த சிவமயமே விளம்பக்கேளீர்
காணுமென்ற ரூபமெல்லா மழிவதேது
கன்னிவசம மணவாளன் கடம்பனாமோ
தோணுமென்ற ரூபவல்லி வேதாந்தமெங்கே
தொல்புவியை அளந்தவருந் தானுமெங்கே
நானுமென்ற நாதனங்கே யிருந்தவீட்டில்
நமசிவய மென்றெழுத்து மறைந்ததெங்கே (293)

மறைந்தவகை முன்சொன்ன மார்க்கங்கேளு
மறைநான்கு மறியாத வயலொன்றுண்டு
கறைந்தவெள்ள முருவான கரிசல்குள்ளே
காசினியில் யாவருங்கை தொழுதநாட்டில்
வறைந்தமல ராயிரத்தெட்டி தருக்குள்ளே
வரும்வெள்ளம் வரும்வழியே விங்கமாச்சு
குறைந்தமதி நிறைந்தவித மிதனுக்குள்ளே
குறையில்லாப் பூரணமே தெய்வமாச்சே. (294)

தெய்வமடா தெரிசனத்திற் கண்டபோது
தேவரோடு முனிவர்களுங் காணமாட்டார்
கவசமடா கைவல்யந் தன்னிப்பாரு
கருத்திலே தோணுமடா கண்டுபாரு
சைவமடா சாயுட்ச பதவியாரும்
சகலருக்குந் தெய்வஞ்சன முகனுமாச்சு
யெய்துமடா பேரின்பக் கணையினுலே
யிதமறியா முடர்களை யெய்துபாரே. (295)

யெய்துபா ரென்றுசொன்ன குருவே அய்யா
யெக்காலந் துயரமெல்லாந் தீருமோசொல்
வயதுமே பத்தான கன்னிதானும்
வையகத்தி லடுமையெனக் கொள்வதெப்போ
செய்துபா ரென்றுமே சொல்லவேண்டாம்
செய்கரும மெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
மையதுபார் காமனுட பாணந்தானும்
மார்பில்தைக் காமல்மனம் காட்டுவீரே. (296)

மனங்காட்டு மென்றுசொன்ன மகனேகேளு
மறைநான்கு மறியாத மகாதேவர்தானும்
தனங்காட்டுந் தலங்காட்டு மித்தனாலில்
தவத்தினுட் மகிமையெல்லாந் தானேகாட்டும்
வனங்காட்டு மனங்காட்டும் வறுமைநீங்கி
வாதத்தி லாசைவத்தால் வறுமைகாணும்
செனங்காட்டுந் தடங்கையா னெம்பிராணும்
சிவன்செயலாம் வேறுண்டோ செப்பொண்ணுதே.

செப்பொணு தென்றுசொன்ன குருவே அய்யா
செயங்கொண்டக் கினியேந்தித் திரிவதேது
கப்பொணு தென்றுசொன்ன கெவுரிதன்னை [னும்
கழுத்திலே அணிந்ததென்ன கருத்தைச்சொல்
தப்பொணு தொன்றுமில்லை யுலகுதன்னில்
தவறாமல் நானடியேன் கேட்கவந்தேன்
ஒப்பான தென்றறிந்து அடியேற்கிப்போ
ஒழியாம லின்னதென்று காட்டுவீரே. (298)

காட்டுமென்று யெந்தனையே கேட்கவந்த
கருத்துள்ள சுந்தரமே கேளுகேளு
சாட்டவே சாகரங்க னேழுமாச்சு
சமையமென்றால் சூறிப்புக்கு அருத்தமாச்சு
வேட்டவே வேசியாபோலலைய வேண்டாம்
வேதாந்த சிவமயத்தின் பாதம்போற்று
ஆட்டவே அருந்தவத்தோர் தனக்குத்தெய்வம்
அய்யன் தான் கலங்கண்டால் பலன்காண்பாரே.

உரைத்த மொழி வேதனுட யாகசாலை
ஒருவருக்கு மாகாத வேதனுடு
மறைத்தமொழி மஞ்சளடா மாரியானால்
மகாதேவ ரெத்தனக்கு மசிழ்ந்தவாக்கு
பாத்தைமொழி பலவிதங்கள் பேசினுப்போல்
படினா ருலகத்திற் கோடாகோடி
தரத்தைமொழி கேட்டிருந்த தந்தைபோல
தற்கமிட்ட சுந்தரமே பொருத்தேனப்பா. (300)

பெருத்தேனென் னுரைத்தபுண்ய மூர்த்தி அப்பா
பொக்கிஷத்தைக் கேட்டாலும் பொருமைவேண்
வருத்திவைத்த வருத்தமெல்லாத் தீவதற்கு [டும்
வந்தாண்ட குருநாதா அடியேனுக்கு
பொத்திவைத்த தீபமது நாட்டினுப்போல்
பொருளறிந்து யெந்தனுக்குச் சொல்லவே னும்
கருத்தரித்த வுடனுக்குள் காயமானுப்போல்
காட்டவே வேனுமையா கைலைநாதா. (301)

கைலையிலே கண்டதொரு கர்த்தன் தானும்
கார்வண்ணன் மாயத்தில் வந்ததேது
கைலையிலே தான்பிறந்த முருகர்தானும்
கன்னியரை மாலையிட வந்ததேது
கைலையிலே வைத்திருந்த காவற்காரன்
கண்ணனுக்குப் பகையாளி யானதேது
கைலையிலே கண்டதொரு கரியமாலும்
கருங்கடலிற் பள்ளிகொண்ட கருத்துஞ்சொல்லீரே.

கருத்தாலே நானடியேன் கேட்கவந்தேன்
கற்பனையை யின்னதென்று கருதவே னும்
கருத்தாலே கேட்கவந்த சுந்தரமேகேளு
கைலைமகா மேருவிலே கர்த்தன்கூத்து
கருத்தாலே கண்டவர்க ளொருவரில்லை
காசிமுதற் கன்னிவரை யாத்தாள்கூத்து
பொருத்ததொரு பொருமையினு லெல்லாங்கா னும்
பொறிகளைந்துங் கலங்காமல் நிலையில்தில்லை (303)

நில்லாமல் மேருதனிற் தவசியாகி
நிலைகாணச் சமுத்திரத்தை நீஞ்சி தீங்கள்
கல்லாமற் கற்றகல்வி யார்க்குமுண்டோ
கருங்கடலில் கார்வண்ணன் பிறப்பதேது
அல்லாமல் வேதனுக்கு அரிதந்தையேது
ஆலமுண்ட கண்டருக்கு மாத்நாளுக்கும்
சொல்லாமற் பெரியதாய் வந்ததேது
சொர்க்கமென்ற வீடுதனைக் காட்டவே னும். (304)

வெல்லவே யிதையறிந்து உரைத்தனா
வேதனுக்கு நான்சிரசு வந்ததேது
அல்லமா லாஸிலேயிற் துயின்றதேது
அலைகடலி லேயமுர்தங் கடைந்ததேது
வெல்லாமல் வேதனுக்குத் தெய்வமாரு
வேதாந்த சிரோன்மணியே குருவேசொல்லும்
சொல்லாம விதையொளித்தால் தர்மமாமோ
சொற்பெரிதாய் நின்றதொரு மூலனாதா. (305)

மூலத்தே நின்றதொரு சத்திதானும்
முக்கண்ண ரிடபாகம் வந்ததேது
ஞாலத்தைப் படைத்ததொரு யீசனானும்
ஞானியற்குத் தெய்வமது வானதெங்கே
ஆலத்தை யுண்டசதா சிவன்தனக்கு
அக்கினியாக் கண்வந்த விபரஞ்சொல்லும்
கோலத்தைக் கொண்டதொரு அத்தர்தானும்
குமாளைப் பெற்றதொரு விபரஞ்சொல்லும். (306)

சாலத்தைக் கண்டதொரு சாம்பான்தானும்
சத்தியென்ற மார்க்கமதைப் பார்க்கவேணும்
வேலத்தைப் படைத்தயீசன் கையிற்கூலம்
வேதனும் ருத்திரனு மானதெப்போ
சீலத்தைச் சிவாயநம் பென்றதாமம்
திரிபுரைக்குஞ் சேஷனுக்கு முண்டோசொல்லும்
சேலொற்ற கண்படைத்த பேதையற்குச்
சிறையிருந்தால் மதிநின்ற யிடஞ்சொல்லீரே.()

நின்றவிடம் போனவிடம் நிலையைச்சொல்லும்
நிராமயமாய் நின்றதொரு பெழுத்தைச்சொல்லும்
கண்டவிடம் பூரணத்தின் கலையைக்காட்டும்
கற்புடைய மங்கையற்குத் தெய்வமாரு
உண்டவிடம் உறங்குமிட மிரண்டுஞ்சொல்லும்
உலமைபென்ற பெழுத்திலே கலந்ததெப்போ
அண்டவிட மில்லாத அகாருக்கு
அரண்மனையும் பெருந்தவசம் வந்ததேதோ.(308)

கண்டவள்ளி தனைக்கார்க்கும் கணபதிக்குக்
காலகண்டன் தகப்பனென்று சொல்வதேது
கண்டவிடந் தனில் துயின்ற திருமாலுக்குக்
கன்னியர்க ளெட்டான விதத்தைக்காட்டும்
அண்டவிட மில்லாத அந்தரத்தில் [லும்
அருந்தவத்தோர் நின்றதொரு நிலமைசொல்
அண்டுமிட மறிந்தவனே தெய்வமாகும்
அருந்தவத்தோர் காணாத அய்யன்தானே.(309)

அய்யனே பென்குருவே யாகுமாரும்
ஆதார மானசிவந் தன்னைக்காண
அய்யனே தினமுமணி பூசைபண்ண
அருந்தவத்தால் கண்டவர்கள் சொல்வாரப்பா
அய்யனே அருந்தவத்தோர் தெய்வமாகும்
ஆறணிந்தோன் மகிமைதனைக் காணப்போமோ
அய்யனே ஆதார மானோர் காணும்
அவரவற்குத் தெய்வமென்ற தரின்தான்பாரே.()

பாரென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
பாதேசி காவலனே பகரக்கேள்
பேரொன்று மில்லாத தேவருக்குப்
பேர்வந்த விபரமதைப் பிரிக்கவேணும்
ஆரென்றுந் தீயென்று மாவதேது
அம்பலத்தான் சடைதனிலே யிருப்பதேது
காரென்று கலப்பைமுனை தன்னைக்கார்க்கும்
கார்முகில் பூனியனார் கண்ணார்தாரே. (311)

தாரென்ற மாகுதனை யணிந்தயீசன்
சாம்புல்மேல் பள்ளிகொண்ட விபரமென்ன
பேரென்ற யோக்கள்வந்த விபரமென்ன
பேசரிதாய் நின்றதொரு நிலையைச்சொல்லும்
ஊரென்றுந் தேசமென்றுஞ் சொல்வதென்ன
உற்றோர்கள் தெய்வமாய் வந்ததேது
சீரென்றும் வரிசையென்றுஞ் செப்பொணுதை
சேகசாலக் கடத்தையினிச் செப்புவினே. (312)

கடத்தான வீராப்பு மெத்தப்பேகம்
கடருகெட்ட மானிடற்குக் குருவைச்சொல்லும்
ஆத்தாள்தன் பூசையிலே வைத்தவந்தது
ஆதாவாய் வைத்திருந்த அகத்தியாரு
காத்தாள்தன் ரூபமதைக் காணும்முன்
கலங்கிநின்ற மாகக்கமலைக் காட்டவேணும்
மாத்தான மாரணத்தின் பேரைச்சொல்லும்
மணிக்கைகுறி காட்டுகிற விபரஞ்சொல்லே. (313)

சாத்தான்தன் பூசையொன்று தொல்லவேண்டும்
சஞ்சலங்க ளாடறுதத சாமினா
தோத்தாத வீராப்புச் சொல்லவேண்டாம்
தொல்புவியி லுள்ளபடி துலங்கவேணும்
நீத்தாத வீடுகட்டி வைத்தபேர்க்கு
திருவுவத்தின் மகிமைதனைக் காட்டவேணும்
நாத்திசையுங் கொண்டாடுந் தாயாராரு
நல்லகேடெ நருஞ்ராமி நவினவீரே. (314)

சாமியென்ற பிரணவத்தின் தெய்வமாரு
சரஸ்பதிக்குத் தகப்பனார் தாயுமாரு
வாமியென்ற வாமமது வந்தவாரும்
வன்னியுட தாய்தமாரு மெனக்குச்சொல்லும்
மாமியென்ற மாதினுட மாமனாரு
மகாதேவர் தனக்குமொரு தெய்வமுண்டோ
பூமியென்ற மாதுக்குத் தெய்வமாரு
பூதலத்தில் புண்ணியரே புகலுவீரே. (315)

சாமியென்ற கன்னிக்குக் கணவனாரு
கைப்பொருளில் வாதார்க்குத் தெய்வமாரு
சோமனென்ற சந்திரனுத் தேய்ந்ததெப்போ
சொற்பெரிதாய் நின்றவிடந் தன்னைக்காட்டும்
பாமியென்ற பாமகளை மிடத்தில்வைத்த
பரமசிவ னென்றவரை யனைத்ததாரு
வயநியுட வேலனுக்குத் தந்தையாரு
பழுதறவே பெந்தனக்குப் பகருவீரே. (316)

பகாவே பசாசினுட தெய்வமாரு
பாரளந்தான் தாயாரு தகப்பனாரு
மகாமென்ற மீன்தனக்கு ராசியாரு
மகாபல தீவருக்கா தாரமாரு
நகாமென்ற வீட்டுக்குத் தெய்வமாரு
நாற்றிசையும் வெவ்வேறு யிருப்பதென்ன
சிகாமென்ற கோபுரத்தில் வாழ்ந்தபொம்மை
சிமந்தவகை யெந்தனக்குச் செப்பிடீரே. (317)

செப்பாத செப்படி வித்தையேது
செயசெய்யா வென்றதற்கு விபரமென்னு
தப்பாமற் தாதுனென்ற புவிதனக்குத்
தமிழறிந்த யென்குருவே சாமினாது
குப்பாமற் கூப்பிக்கும் பிட்டதாரை
குருவுக்குக் குருவிருப்பா ரென்பதாரு
அப்பாம லப்பில்லிற் தெய்வமாரு
அறுசடையக் கோனென்ற தாரைச்சொல்லே.

கோளறிந்து சொல்லவந்த குருவேசாமி
கொம்பனையாள் தனையின்ற தந்தையாரு
பாழறிந்த பெரியோர்கள் நின்றதெங்கே
பரமனென்ற பிரமனுக்குக் குருதானாரு
தேளறிந்த விஷந்தனக்கு உறவுமுண்டோ
தெளிவான ஞானவெளி காண்பதாரு
ஆளறிந்த மங்கையரைச் சேர்ந்தபேர்கள்
அம்பலத்தி லாடுகிற ஆட்டங்காட்டே. (319)

ஆட்டமென்ற லம்பூத அறிவுகூட்டம்
ஆனதொரு தத்துவத்தி லடக்கிப்போட்டீர்
கூட்டமென்ற கூட்டமெல்லாங் கூடா நீர்கள்
குறமகளைக் கைப்பிடித்த மார்க்கஞ்சொன்னீர்
பாட்டமென்ற பாட்டெல்லா மிதுக்குஞ்சொன்னீர்
பரமசிவன் தன்னருளைப் பகாவேனும்
நாட்டமென்ற யிருகண்ணின் விபரஞ்சொல்லும்
நல்லழிக்கு மார்க்கமதை நடத்திடீரே. (310)

தீயான அகமினிக்குத் தந்தையாரு
திரிபுரத்தார் செய்தவத்தின் தெய்வமாரு
காயான பெண்ணாரு கனியுமாரு
கலந்துநின்ற உலகத்துக் காதாரமாரு
பேயான அலகைக்கு ஆதாரமாரு
பேசறிய மந்திரத்திற் குயிருமாரு
நாயான கோபமது நின்றதெங்கே
நல்லகெதி தந்தசிவ மய்யா அய்யா. (321)

அய்யனே யென்குருவே சாமிநாதா
அற்புதமே யென்னாசே அமரர்கோவே
மெய்யான பொருளேமே தீனியோருக்கு
மேன்மைபுரி தேசிகனே குருவேசாமி
மெய்யனே உலகமெங்குஞ் செனித்தநாதா
மேலான தமிழுக்குப் பிறந்தமூர்த்தி
கய்யனே உனைத்தொழுது பணிந்துநின்ற
காண்தான் செய்தபிழை கார்த்திடீரே. (322)

கார்க்கவே கடனென்று காலில்வீழ்ந்தேன்
 கபடநான் செய்தபிழை யெல்லாங்காரும்
 பார்க்கவே பழம்பொருளைப் பகரவேணும்
 பாவநான் செய்தகுற்ற மெல்லாங்காரும்
 ஆருக்குத் தெரியாது யிந்தமார்க்கம்
 அசடனான் தற்கமிட்டு அறிந்துகொண்டேன்
 தீர்க்கவே பெந்தனக்குத் தெரியச்சொன்னீர்
 தீர்புரையான் அருளெனக்குத் தெரிவிப்பீரே.)

தெரியாமல் நானடியேன் செய்தகுற்றம்
 தெளிவுள்ளோர் பொருத்திடுவீ ரெம்பிரானே
 அரியாமற் செய்தபிழை யெல்லாங்காத்து
 ஆளடுமை கொள்வதற்கு அடியனானேன்
 பரியாமல் ஒருவருடன் பகராமல்தான்
 படித்தவற்கு யிந்த னூல் பலிக்குமப்பா
 தெரியாம லாருக்கு மீயந்தாயானால்
 தேசத்தில் நாய்போலத் திரிவார்முற்றே. (324)

அகத்தியர் தற்க சாஸ்திரம் முற்றிற்று.



பரமபதி துணை.

NEW CATALOGUE OF BOOKS.

புதிய புத்தக கியாட்லாக்

இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் ஸன்
 புக்ஷாப் புதுமண்டபம், மதுரை.

பச்சிலை மூலிகைகளின் தமிழ்ச்
 சித்தவைத்திய அகராதி.

இதில் பச்சிலை, கடைச்சாக்கு, பூதச்சாக்கு, உபரசச்
 சரக்குகள் 120 பரிபாஷைப் பெயர்களையும், 25 உப்புவுகை
 இனங்களையும், உப்பாருஞ் சரக்குகளின் விபரத்தையும்
 வகாரம், செந்துளஞ் செய்ய சரக்குகளின் உருக்கினை சத்
 துருமித்துருவையும், புளியாகும் சரக்குகளின் விபரத்தை
 யும், 64-பாஷாணங்களின் பெயர்களையும், அவைகளின்
 சத்துரு மித்துருவையும், திகண்டுகளின் பரிபாஷைப்
 பெயர்களையும் விபரமாய்க் கூறியுள்ளது சித்தர் னூல்கள்
 ஆராய்ச்சிசெய்வோர்களும், வைத்தியஞ்செய்ய ஆரம்
 பஞ் செய்வோர்களும் இப்புஸ்தகத்தை வாங்கிப் பார்க்க
 வேண்டியது அவசியமாகையால் ஒவ்வொருவரும் வாங்
 கிப்பார்த்துப் படித்து இதின் உண்மையை அறிந்து
 மருந்துகள் செய்து பயனடையக் கோறுகிறேன். 280-பக்
 கங்கள் கொண்ட கலிக்கோபயிண்டு சுத்த பதிப்பு

புத்தகம்: 1-க்கு விலை ரூ. 2-0-0

அகஸ்தியர்கௌமதிநூல்

இந்த சர்ஸ்திரம் இதுவரை வெளிவராமல் பழைய ஏட்டுப்பிரதி யாக ஒரு சுவாமியாரிடமிருந்தது ஷையார் ஒருவருக்கும் வெளியி டாமல்தன்னனுபவத்தில் வைத்துக்கைபாண்டுவந்ததை மகா-ரா-ரா-ஜீ இ. ராம. குருசாமிக்கோனார்வர்கள் சுவாமியாரிடம் போய் வேண்டும் பொருள் கொடுத்து வாங்கி அதைப் பிரதி பண்ணி யாவரும்பார்த்தப் பயனடையுமாறு அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. வைத்தியம், வாதம் மார்திரீகம் முதலான பாகங்கள் இலகுவான முறைகளாகச் சொல்லியி ருக்கிறது. வெகு அருமைபான சர்ஸ்திரம்

புத்தகம் 1க்கு விலை அணு 0—12—0

அகஸ்தியர் பன்னிராயிரத்துக்குச் சூஸ்திரமான

பன்னிருகாண்டம்.

இது அகஸ்தியர் பன்னிராயிரத்துக்குச் சூஸ்திர மாகப் பன்னிருகாண்டங்களாகப் பாடியுள்ள சாஸ்திரம் 1.-வது வைத்திய காண்டம் 2.-வது வாத காண்டம் 3.-வது சுண்ணக்காண்டம். 4.-வது செந்துரத்தாண்டம் 5.-வது பற்பகாண்டம் 6.-வது தைலக் காண்டம் 7.-வது கற்ப காண்டம். 8.-வது யோக ஞான காண்டம். 9.-வது தீட்சாவிதி காண்டம். 10.-வது சாபநிவர்த்தி காண்டம் 11-வது ஜால்காண்டம். 12-வது மந்திர காண்டம். ஆக பன்னிருகாண்டம் சுருக்க சூஸ்திரமாயுள்ளது.

புஸ்தகம் 1-க்கு விலை ரூ. 0—10—0

அகஸ்தியர் கற்ப முப்புக் குருநூல்

இதில் கற்ப விதிகளும் முப்பு முடிக்கும் விபரமும் பற்ப செந்துர கைபாகஞ் செய்பாக முறைகளும் சுண் ணம் மெழுகு தைலம் வரிலை பூசை நாற்பத்தி முக்கோண சக்கரத்தின் பூஜா விதிகளும் கற்ப தீட்சை முறைகளும் தெளிவாகச் சொல்லி யுள்ள சாஸ்திரம்.

புஸ்தகம் 1-க்கு விலை ரூ. 0—10—0

குரு. இராமசாமிக் கோன், பக்ஷாப் புதுமண்டபம் மதுரை.

மகா மகத்துவந் தங்கிய

யுகிமுனிவர் 1200

சூம்மி 1000, பரிபுரணம் 200 இரண்டு சாஸ்திரங்கள்.

இம்முனிவரால் பாடியுள்ள சாஸ்திரங்கள் அநேகமாயிருப் பினும் ஒவ்வொரு நூல்களும் ஒவ்வொருவர் கையடக்கமாய் வெளி வராமல் இருந்ததில் இந்த சாஸ்திரங்கள்மட்டும் என்னிடம் கிடைக் கப்பெற்று உலக அன்மைபைக் கருதி அச்சிட்டு வெளியாக்கியுள் ளேன். இதில் வாதம், வைத்தியம். ஞானம், முப்பு விபரங்கள் கூறி யிருக்கின்றன. கலிக்கோ பயிண்டு புஸ்தகம் 1-க்கு விலை ரூ. 2—0—0

பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவராகிய

இராமதேவர் வைத்திய காவியம் 1000

இதில் கற்பமுறைகளும், சத்துரு மித்துருச் சரக்கு களும், தைலமுறைகளும், வைத்தியமுறைகளும், அஷ்ட கர்ம விபரங்களும், கருமான விபரங்களும், பஞ்சபூதங் களின்விபரமும், பற்பசெந்துரம், சுண்ணம் செய்முறை பாகங்களும், அஷ்டாங்க யோகமுறைகளும், ஞானங்களும் கூறியிருக்கிற புஸ்தகம் 1க்கு விலை 1—0—0

திருவள்ளுவர் கற்பம் 300

இதில் தாதாந்த சாரம் 100. கற்பக்குருநூல் 50. முப்பு சூஸ்திரம் 30. வாத சூஸ்திரம் 16. முப்புக்குரு 11, வைத்தியசூஸ்திரம் 100 ஆக 7-சாஸ்திரங்கள் அடங்கி யது. திருவள்ளுவர் பாடிய ஞானவெட்டி 1500க்கு சூஸ் திரமாகப் பாடியுள்ள சாஸ்திரம் இதுவேயாகும். இதில் குருமுடிக்கும் பாகங்களும், செயநீர் முடிக்கும் பாகங்களும் பூநீர் விபரங்களும், அமுர்த தாரணையின் நுட்பமும் முப்பு இன்னதென்ற விபரமும், வழலைமார்க்கமும் தெளி வாகக்கூறியுள்ளது புத்தகம் 1-க்கு விலை ரூ. 0—14—0

குரு. இராமசாமிக் கோன், பக்ஷாப் புதுமண்டபம் மதுரை.

4 இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் ஸன்

இதுவரை ஏட்டுப்பிரதியாயிருந்து புதிதாக அச்சிட்ட

அகத்தியர்பரிபூரணம் 1200

இந்நூல் ஞானம், யோகம், இன்னதென்று அவரவர்களே எளிதாகத் தெரிந்துகொள்வதோடு தன்னைத்தானறிந்து ஞான யோக சாதனையடைந்து வெகுகாலம் ஜீவித்திருக்கவும், கற்பதேகி யாகவும், அநேக வைத்தியம், வாதம், சத்துருமித்துருவிபரங்கள் சொல்லியுள்ள அபுதிய சாஸ்திரம் கலிக்கோ பயிண்டு விலை ரூ 2-0-0

காக புசண்டர் 1000

சித்தர்களில் ஒருவராகிய புசண்ட மகாரிஷி என்பவர் பிரளய காலத்தில் கல்லாலின்மேல் இருந்து ஒவ்வொரு பிரளய காலமும் பார்த்துவந்தவர். இவர் அநேகசாஸ்திரம் பாடியிருக்கிறார். ஆனால் இதுவரை சில சாஸ்திரமட்டும் அச்சுக்கு வந்திருக்கிறது. மேயாரால் பாடியதில் முக்கியமான இப்புசண்டர் பெருமூல் காவியம் 1000, இதுவரை ஏட்டுப்பிரதியாயிருந்து இப்போதுதான் புதிதாக அச்சிட்டிருக்கிறது. இதில் யோகம், ஞானம் அமுதகாரணை வாசி விபரம் முதலிய இன்னும் அநேக மர்மங்களும் அடங்கியுள்ள சாஸ்திரம். 250-பக்கம் கொண்ட கலிக்கோ பயிண்டு புஸ்தகம் விலை ரூ 2-0-0

விஷுவைத்திய மென்னும்

“ஒன்பதுவிஷ ஆருடம்”

இதில் ஒன்பதுவிதமான விஷ ஆருடசாஸ்திரங்களைச்சேர்த்து ஒரே புத்தகமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பாம்பு, தேன், நடடுவக்காணி, பூரான், செய்யான், வண்டு, அரணை, எலி, நாய், குரங்கு, பூனை, முதலானவைகள் கடித்து விஷமேற்பட்டால் பச்சிலை மூலிகைகன்னாலும், நாடைச்சரக்குகளினாலும், விஷத்தை நீக்குவதற்கு இவ்ருவான முறைகளாய்ச் சமயோசிதம்போல் செய்வதற்கான விதமாய்க் கூறியிருப்பதோடு மந்திர யந்திர பூஜாவிதிகளும், விபரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது எனது முதலாடைகள் கையாண்டு அதுபவித்துவந்த உண்மையான சாஸ்திரம். சத்தப்பதிப்பு 392-பக்கங்கள் கொண்ட கலிக்கோ பயிண்டு.

பெரிய புஸ்தகம் 1-க்கு விலை ரூபாய் 2...0...0

குரு. இராமசாமிக்கோன் புக்ஷாப் புதுமண்டபம், மதுரை

